N:r 17. Årg. 20. I SEPTEMBER 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Drottninggatan 55.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Jag går bort för att bereda eder rum. — En utflykt till Tao Hoa Tong. — Frieleverna i Ishih gosskola. — Offervillighet hos infödda kristna. — En nardusflaska. — Ett fiskarnas paradis. — A. Dalin †. — Utresande missionärer.

EN UTFLYKT TILL TAO HOA TONG.
(Sid. 131.)

"Jag går bort för att bereda eder rum."

Joh. 14: 2.

Vi äro nog alla långt mer upptagna med den tanken, huru Herren skall kunna göra oss beredda för sin himmel, än den, som Herren här framställer, att han skulle göra i ordning himlen för oss. Det är ju ock helt naturligt, då vi känna med oss så mycken synd och brist, så mycket som fattas i hvad vi borde vara.

Det är också en annan sak som gör, att våra hjärtan ej så ofta stanna för detta Jesu ord. Vi förstå så litet af, hvad det innebär, hvad Herren kan hafva menat med, att han skulle bereda himlen för de sinas mottagande. Och dock har han här framhållit detta för de sina såsom en orsak till tröst och frimodighet. Må vi därför nu stanna för denna dyrbara sanning ur Jesu mun och söka i någon mån fatta dess innebörd, äfven om vi endast kunna till ringa del förstå den!

Först få vi då tänka oss vår Frälsare såsom gången förut till vårt blifvande hem. Ebreerbrefvets författare säger, att Jesus såsom förelöpare har för oss ingått innanför förlåten. I vårt lif och vår verksamhet här nere få vi ofta erfara, hvad det vill säga, att någon gått förut och öppnat väg. Vi bruka ju ofta säga till oss själfva och dem, som nu komma ut på vårt missionsfält, att nu är det lätt nog att komma hit och börja arbeta, då allting är så förberedt, då hjärtan och dörrar äro öppnade för missionen, och vi tänka med tacksamhet på föregångarna, som först bröto väg genom den hårda och otillgängliga öknen för glädjens och fridens budskap.

Några af oss hade förra sommaren förmånen att få vistas någon tid på det svala, vackra Chikungshan, och vi minnas, huru vi genast vid ankomsten dit mottogos i trefliga, väl iordningställda rum och fingo sätta oss till dukade bord. Men vi visste också, att den, som så vänligt upplåtit hemmet för oss, varit där förut och med ospard möda och omkostnad gjort allt i ordning, så att vi genast kunde börja njuta af den härliga naturen och hvilan.

Och de, som samlats hit till konferens i Yuncheng, ha här gjort samma erfarenhet. Syskonen ha kommit från sina olika stationer till möblerade och iordningställda rum, så att de genast kunnat njuta af samvarons vederkvickelse, och detta därför, att någon i kärleksfull omtanke förut gjort allting i ordning.

Så skola ock vi finna vårt blifvande hem beredt och i ordning, så att vi genast, när vi komma dit, kunna njuta af himmelens härlighet. Det är vår Frälsare, som gått förut och beredt oss rum.

Men vår Frälsare har också såsom *försonare* gått in i det allra heligaste och medelst sitt försoningsblod öppnat väg för oss till fadershuset. Under gamla förbundets tid var vägen till det allra heligaste stängd. Ingen utom öfversteprästen med försoningsblodet hade tillträde dit. Det kostade lifvet för hvar och en annan att stiga dit in. "Hvem af oss kan härda ut vid en förtärande eld, hvem af oss kan bo vid en evig glöd?" så utbrister profeten Esaja i kap. 33: 14, men åt det beständkta och frälsta folket gifver han det härliga löftet: "Dina ögon skola skåda en konung i hans härlighet, de skola se ut öfver ett vidsträckt land" (v. 16, 17). Det var, då vår käre Frälsare med sitt försoningsblod ingick i det allra heligaste, som förlåten remnade och vägen in i vår Faders hus öppnades för oss.

Vi få också tänka, att till den beredelse för oss, som Jesus talar om, äfven hör vår fiendes utkastande. Af Job 1: 6 m. fl. andra ställen se vi, att vår fiende såsom åklagare hade tillträde till de himmelska boningarna. Men när Guds tempel i himmelen vardt upplåtet (Upp. 11: 19), då blef åklagaren med alla sina änglar utkastad (Upp. 12: 7—10), "och deras rum vardt icke mer funnet i himmelen". Hvarken djäfvulen, våra egna hjärtan eller något annat skall då åklaga Guds utkorade; därför skall det ej vara något slut på sällheten, därför skall intet störa friden i vår Faders hus.

Vår Frälsare har ock gått att bereda himlen för oss genom att uppfylla den med sin härlighet. I Joh. 17: 24 säger han, att vi skola vara med honom, där han är, att vi må se hans härlighet. Det skall blifva himmel för Jesu lärjungar att få se hans och hans rikes härlighet. Här nere se vi så litet af densamma, att vi ofta omedvetet frestas att tänka, att Guds rike icke har någon härlighet. Om vi se på riket, sådant det framträder i världen, se vi det ju endast i ringhetsgestalt. Se vi på det inre tillståndet i de troendes skara omkring oss, så sucka vi och klaga öfver mycket, som ej är, som det borde vara, och icke heller kan världen se mycken härlighet i Guds församling. Gå vi så till oss själfva och se in i våra egna hjärtan, måste vi oftast med smärta säga oss, att Jesu härliga bild så litet fått genomstråla oss, att vi äro långt ifrån, hvad vi ville vara. Hvart vi se, är det endast förnedringsgestalten, som framträder.

Har då Kristus och hans rike ingen härlighet? Jo, förvisso. Vi veta, att riket och dess Konung har en ovansklig härlighet, och att få se och fröjda oss i densamma skall en gång för oss blifva himmel.

Jag tänker mig, att äfven i andra afseenden behöfde de himmelska boningarna beredas för de frälstas mottagande, på det att full harmoni skulle blifva rådande. I naturens rike, sådant som Gud skapat det, råder öfverallt endast harmoni. Hvarje blomma och hvarje den minsta insekt har sin plats och sin uppgift. Det är underbart, att i den obetydligaste blommas lif och utveckling hvarje liten del har sin särskilda uppgift, och äfven om vi ej kunna se, hvad nytta en fluga eller en mygga kan göra, eller hvilken uppgift de fått i Guds stora natur, är det säkert endast därför, att vi ej lärt att läsa obehindradt i naturens stora bok.

Äfven vi hade vår plats och vår härliga uppgift i Guds rike. Öfverst på pyramiden var vår plats. Vi skulle råda öfver Guds skapelse på jorden. Men vi föllo och fördärfvade vår väg. Det är ej lätt att göra det krokiga rakt igen eller att rätta det förvridna. Det är ofta mycket lättare att göra en ny sak än att återställa en fördärfvad i dess ursprungliga skick.

Hvar skulle då vår Frälsare bereda plats åt ett fallet människosläkte? Jo, han ville bereda en plats åt oss vid sin sida, och därför säger han: "Fader, jag vill, att hvarest jag är, där skola ock de vara med mig, hvilka du har gifvit mig".

Vid sin sida, i sin närhet, håller Herren Jesus på att bereda plats för hvarje jordens folk, släkt och tungomål liksom för hvar och en enskild af oss. Ingen behöfver frukta att ej finna rum, ingen behöfver blifva utan.

Och för hvar och en af oss är den plats beredd, som passar oss bäst, och för hvilken vi bäst passa. Vid ett jordiskt gästabud är ju värdinnan angelägen om, att hvar och en skall få till bordsgranne just den rätta personen, så att festen för alla blir så angenäm och samvaron så gifvande som möjligt. Jag hörde en gång några frälsningssoldater säga, att de hoppades, att Frälsningsarmén i himlen skulle få ett hörn för sig själf, ty då skulle de riktigt kunna få gifva uttryck åt sin glädje. Nog skola vi där vara befriade från allt sådant, som här vill ställa skrankor mellan den ene och den andre, men ändå är jag viss om, att när vi få intaga de platser, som vår dyre Frälsare förvärfvat och gjort i ordning åt oss, ingen skall med afund eller längtan se på den andres plats utan hvar och en finna, att han kommit just dit, där han mår bäst.

Hålla vi på att göras färdiga för våra platser? Älska vi Herren Jesus och hvarandra? Då är förberedelsen i gång. Hata vi synden, och hungra och törsta vi efter rättfärdigheten? Ja, då har vår beredelse gjort framsteg. Äro vi intet i oss själfva, och är Jesus Kristus allt för oss, då äro vi nästan färdiga. Må han alltid få hålla oss i den ställningen!

Th. S.

En utflykt till Tao Hoa Tong

eller

Persikeblomgrottorna.

(Se ill. å första sid.)

Examen dagen förut hade gått riktigt bra, och både lärare och elever kände sig glada och lätta om hjärtat. Man skulle nu ut och njuta litet af naturen. Under ljud af trumma och kornett, med Kinas femfärgade fana i têten, satte sig den käcka ungdomsskaran i rörelse. Lille *So-ua* från Yuncheng hade under revolutionen lärt sig af soldaterna att röra trumman, och detta gjorde han nu till allas belåtenhet. Fyra af de stora gossarna hade gått förut med tunga bördor af bröd, aprikoser o. s. v. till middagen. Efter omkring en timmes marsch öfver en torr hed nådde vi fram till en af cypresser rikt beväxt dalgång med brant stupande sidor, i hvars botten en liten bäck porlar fram. Men ack, på alla fagra platser i Kina äro afgudatempel resta, så äfven här. Gifve Gud, att det nya släkte, som nu växer upp, må undanskaffa dem alla! Snart hade vår långa jägarkedja af några och femtio personer ringlat sig uppför tempelbacken och genom tempelgårdarna och var så inne i den vilda ravinen. Här bröt gossarnas glädje riktigt lös. Än bar det af uppför branterna, där småstenarna rullade ned nästan för hvarje steg, än ned till bäcken för att under stenarna fånga krabbor, och ho vet, hvad allt de togo sig till. Efter en stund uppnåddes "Stora vattenfallet", ofvanför hvilket en liten jämn platå utbreder sig. Här slogs nu läger. Af trenne stora stenar tillreddes en eldstad, och alle man begynte samla ris och torra grenar till nödigt bränsle. Sedan eld uppgjorts, påsattes den stora gryta, man lånat från templet, fylld med vatten. Under väntan på att detta skulle koka skingrades den lifliga barnaflocken ånyo i alla riktningar, men dessförinnan gömdes fanorna som, inom parentes sagdt, ej äro af tvättäkta tyg, under den stora stenen — vår gamla talarestol — emedan ett fint duggregn börjat falla. Skollärarne bredde ut sina filtar i gräset och lade sig att hvila. Plötsligt ljuder en signal, och alla samlas vid "talarestolen". Här togs nu först vidstående fotografi, och därpå afåts den enkla middagen, bestående af bröd och te, åt hvilken alla syntes glada och tacksamma.

Före affärden talade föreståndaren, utgående från ett Skriftens ord, om Guds storhet och vishet i naturen och om det största af alla under: ende Sonens utgifvande till människors frälsning. Efteråt uppstämdes en kristlig, fosterländsk sång: "Jag älskar dig, Kina". Nöjda med utfärden troppade sedan unga och gamla utför berget.

Ungefär en timme därefter tågade de under trumhvirflar, trumpetstötar och sång in på skolgården. Det lät så högtidligt, sade de hemmavarande och torkade sig i ögonvrån.

Viljen I, som hafven läst denna lilla skildring, bedja, att alla dessa kära gossar — 57 till antalet — må lära känna Herren Jesus Kristus som en personlig Frälsare?

Chiehchow, Sha. North China d. 6 juli 1915.

Henrik Tjäder.

Frieleverna i Ishih gosskola.

Denna lilla grupp af gossar utgjorde nära fjärdedelen af hela skaran under vårterminen i år — de voro inalles 33. Vi utvalde dessa 8 till särskild fotografering för att kunna med deras porträtt glädja de vänner i hemlandet, som följa dem med intresse och förbön samt betala deras underhåll i skolan.

Frieleverna i Ishih gosskola.

I bakre raden står först, från vänster räknadt, Li Tsuen keo, som underhålles af frkn. L. L. i U. Han är son till mycket fattiga föräldrar, båda medlemmar af församlingen. Men som man kan se på gossen, är han glad fastän fattig.

Gossen på hans vänstra sida är Lei Fah ping. Han har ett lidande utseende men är dock frisk och, så vidt jag vet, äfven lycklig. Hans föräldrar äro båda troende, ha varit ytterligt fattiga men genom Guds välsignelse nu kommit igenom, så att de åtminstone ha det nödvändigaste. Gossen underhålles af J. A. i Ö.

Nr 3 i raden — den största af dem alla — heter Chang Liao ua. Hans vänner äro medlemmarna i M. syförening, som i flera år underhållit honom. Nu är hans kurs i Ishih snart slut; kanske han sedan bör fortsätta i Haichow mellanskola. Hans far är troende men modern ännu synbarligen oberörd af evangelium.

Den siste i bakre raden är en präktig pojke från Ishih närmaste grannskap. Han heter Yuen Yuen cheng och får sitt underhåll från barnen i L—s söndagsskola.

Den leende gossen i främre raden — den förste från höger — är son till en utfattig snickare i vår stad, invandrare från provinsen Shantung. Li Yuen tai, det är gossens namn, har gått i skolan sedan 1910, och vi hoppas, att han fått så mycket af det goda Guds ord, att han kan meddela sanningen åt sina föräldrar, som, ehuru de nog höra ordet ibland, ändå ej tyckas ha mottagit det.

Gossen därnäst, med den trohjärtade blicken och den allvarliga, nästan buttra minen, är son till en allvarlig kristen, som bor 4 mil från Ishih. Som fadern är fattig, kan han ej underhålla gossen i skolan. Gossens farmor kom därför till mig med honom vid ett mitt besök i hemmet och sade: "Se här, tag honom, ni få ha honom alldeles som er egen gosse!" Detta var nu ett mycket lockande anbud, ty det är så mycket hos den lille gossen både i utseende och sätt, som påminner om vår egen lille minste, men ändå vågade jag icke taga gumman riktigt på orden utan låter nog lille Shuen hsi, när skolan är slut, gå hem liksom de andra. Kanske han får sig en extra "klapp" för sin likhet med Olle.

Och nu komma vi till "Nådegåfvan", förut bekant för våra läsare*. Han är den gosse, som hittades i templet, öfvergifven af alla, och som sedan upptogs som eget barn af vår evangelist. Hans namn är nu Peng Ngan si. Se, så rund och duktig han står där, icke alls lik ett hittebarn! Han är numera icke egentligen frielev, var det blott i början, men har fått komma med här som en gammal bekant.

På yttersta hörnet står lille Chai Hsio in. Han ser illmarig ut men är i själfva verket mycket oskyldig och snäll, underhålles af M. Barnmissionsförening.

Det är intet annat än godt, ja, mycket godt att säga om alla dessa gossar, men intet af *särskildt* intresse, ty de äro alla ännu oskrifna blad med lifvet framför sig, och den inre värld, som de dock alla ha, får man så litet lära känna. Vi kunna icke göra annat än öfverlämna dem åt Honom, som tager barnen i sin famn och räknar dem som himmelrikets arfvingar.

Gossarnes ålder växla mellan 11 och 15 år.

Uanchüan d. 6 juli 1915.

Axel Hahne.

Redan i denna tälthyddan gömmer du en skatt, Guds frid, som uppväger hela världen. Guds välbehag är bättre än all jordens glädje. Hans egen bild för evigheten intryckt i hjärtat, hans eget lif där ingjutet, se, mot allt detta äro alla jordens skatter idel falaska. *Fr. H.*

* Se S. L. 15 aug. 1913 — berättadt af Anna H.

Offervillighet hos infödda kristna.

Hvad som gjort det djupaste intrycket på mig under en nyligen afslutad resa i Asien, är *den glädje, hvarmed infödda kristna offra sig själfva och sitt för att erhålla och utbreda evangelium.* I Hangchow t. ex. fann jag, att en af våra kinesiska pastorer nyligen hade afslagit ett anbud från de kinesiska stadsmyndigheterna om att bekläda en viktig post inom de offentliga skolorna mot en lön tre gånger så stor, som den han erhöll i egenskap af pastor. Men icke ett ögonblick tvekade han i valet, och det trots att hans lön var, hvad man skulle kunna kalla, en svältlön, och att han hade stor familj. "Kina måste hafva Kristus", förklarade han, "och hellre svälter jag, än jag sviker min plikt att förkunna evangelium".

Åter och åter fick jag höra exempel på själfuppoffringar från både män och kvinnor, många så stora, att det djupt grep mig.

Hur står det i detta fall till med oss, kristna, i hemländerna? Borde icke, hvad vi höra från de hednakristna, komma oss att blygas? Förvisso behöfva vi mer än hittills lära att uppdraga gränsen mellan våra verkliga och konstlade behof. Då skola vi ock bli trogna förvaltare och bära mer frukt än vi nu göra.

H. A. Johnston.

En nardusflaska.

Ur verkligheten af *William Danner.*

Sekreterare i amerikanska kommittéen för missionen bland spetälska.

"Min hustru och jag stå i begrepp att sälja vår gård, och vi skulle vilja hjälpa Er i ert arbete. Om ni vill sända oss er fullständiga adress, vilja vi skicka en gåfva till missionen bland de spetälska."

Så lydde ett bref, som för några år sedan anlände till vår missionsexpedition. Det var afstämpladt från en liten stad i Kansas och undertecknadt med ett tyskt namn. Den begärda adressen skickade jag af, väntande, att möjligen några dollar skulle komma från personen i fråga, som synbarligen gripits af de spetälskas nöd. Ingen inom vår mission hade någonsin hört talas om denne man och hans hustru. Men till vår stora öfverraskning anlände efter någon tid ifrån dem en växel på 7,500 dollar. Och det var icke den sista gåfvan. Hvarje år sedan dess skickades af samma frikostiga gifvare gåfvor på 100 eller 200 dollar.

Jag blef af kommittéen anmodad att vid tillfälle hälsa på dessa Kansasvänner, meddela dem litet mer om arbetet bland de spetälska och uttrycka vår tacksamhet för deras storartade gåfvor. Förlidet år yppade sig det önskade tillfället, då jag skulle göra en resa genom södern och västern. På förhand skrefs det till en metodistpastor i den lilla staden i Kansas med anhållan, att jag på söndagskvällen skulle få tala i hans kyrka. Då skulle jag helt säkert, så tänkte jag, få reda på våra frikostiga gifvare.

Min förvåning blef stor, när jag, anländ till ort och ställe, fick höra, att metodistpastorn aldrig hade hört talas om makarna P. D. Han gjorde förfrågningar bland sina församlingsmedlemmar, men ingen kunde gifva någon upplysning. Vi besökte den ene efter den andre af stadens pastorer och telefonerade hit och dit men allt förgäfves. Familjer med namnet D. kände många men ingen med namnet P. D. Den femte, som jag vände mig till af pastorerna, f. ö. rektor i stadens skola, tycktes emellertid kunna gifva mig den åstundade upplysningen. I sällskap med honom och metodistpastorn gick jag till en utkant af staden. Där stannade vi framför en liten stuga, som på sin höjd kunde innehålla fyra rum och omöjligt ha kostat mer än c:a 700 dollar. Gardinerna voro neddragna, men icke dess mindre knackade vi på. Efter upprepade knackningar öppnades dörren af en gammal man med snöhvitt hår och skägg. Han hälsade på oss med det blidaste leende och betraktade oss frågande, liksom ville han veta ändamålet med vårt besök.

Rektorn förklarade på tyska' att jag var sekreterare i missionssällskapet för spetälska. Genast öppnade gubben dörren på vid gafvel samt pekade leende inåt köket men utan att säga ett ord. Under det jag gick igenom det första rummet, kastade jag en hastig blick på möblerna. Lyx var tydligen ett okändt begrepp i detta hem. Där fanns icke ens en bekväm stol. Om hela möblemanget sålts på auktion, skulle allt, rubb och rask, knappt ha inbragt ett par kronor.

Inkomna i köket träffade vi där hustrun, en enkelt klädd liten gumma, hvilkens händer och ansikte buro spår af åratals sträfsamt arbete. På halsen hade hon en stor svulst, som gjorde, att hufvudet alldeles sjönk ned mot ena axeln. Det var ett uttryck af tåligt buret lidande i den gamla tyskans drag.

När hon fått höra, hvilka vi voro, skakade hon hjärtligt hand med oss, och nu fingo vi bokstafligen göra bekantskap med "valkiga händer". Gumman skyndade nu igenom de andra tre rummen och kom så tillbaka med tre stycken trästolar af det enklaste slag med alldeles raka ryggar. Så slogo vi oss ned för att samspråka med de gamla. Jag kunde dock till en början bara sitta där i stum förvåning vid tanken på de tusentals dollar, dessa kära gamla hade gifvit till missionen. Efter några ögonblick fingo vi veta, att mannen några år förut mist talförmågan och icke kunde yttra ett ord. Af hans glädtiga leende och gillande nickningar framgick dock tydligt, att han både med förstånd och hjärta varit med om allt, som gjorts.

Sedan vi utbytt vänliga hälsningar och språkat om mer allmänna saker, bad jag min vän, rektorn, som tjänstgjorde som tolk — den gamla frun talade nämligen endast tyska — uttrycka för henne och hennes man missionskommittéens liksom ock de spetälskas tacksamhet för deras frikostiga understöd.

Den gamla gumman åhörde rektorns lilla tal med synbar likgiltighet, men hennes man log och nickade för att visa, att han förstod hvad som sades. Sedan hustrun växlat några ord med honom och erhållit en bifallande nick, yttrade hon helt hastigt

några ord på tyska och såg därpå ned på golfvet liksom för att säga: "Seså, plåga mig nu inte mer med detta ämne!" Hennes röst ljöd verkligen så sträf, att jag var rädd, att hon och hennes man på något sätt känt sig sårade. Min tolk vände sig nu till mig och återgaf hennes ord för mig sålunda: "Herr Danner skulle inte ha kommit hit för att tacka oss för hvad vi gjort. Det var Gud, som ingaf oss i våra hjärtan, att vi skulle hjälpa de spetälska. Det är honom, ni har att tacka, ty all äran tillhör honom. Vi ha bara känt en glädje att få hjälpa till med arbetet."

Ingenting mer yttrades. Likt Maria, som utgöt nardussmörjelsen öfver sin Mästares fötter, omedveten om det stora i sin handling, så ville dessa kära gamla icke ha något erkännande för de dyrbara gåfvor, de framburit åt sin Herre.

Sedan vi böjt våra knän i bön och rektorn på tyska inför Herren uttalat, hvad våra hjärtan kände, togo vi hjärtligt afsked af de båda gamla. Hur stora voro de icke i våra ögon, dessa i yttre måtto så skröpliga makar, hvilka såsom Jesu sanna efterföljare icke sökte sitt eget utan sina vanlottade bröders och systrars hugsvalelse och frälsning!

Och Konungen skall svara och säga till dem: Sannerligen säger jag eder: Så vidt I hafven gjort det mot en enda af dessa minsta mina bröder, hafven I gjort det mot mig.

Ett fiskarnas paradis.

(För barnen).

Om "barnens paradis" får man ofta höra och läsa. Ej sällan ser man en skylt med detta namn över karamells- och konfektbutiker, och jag har ofta sett, huru barnen gärna besöka dessa, då de ha någon slant i handen eller fickan.

Men gör mig nu sällskap, så skola vi besöka

fiskarnas paradis!

För vinnande av tid göra vi resan med flygmaskin och fara fågelvägen direkt till resans mål. Vägen går, som I se'n, från Stockholm över Ålands hav och Petrograd samt genom hela Ryssland, så över Ost-Turkestan, norra Tibet och mitt över provinserna Kansu och Shensi i norra Kina. På östra sidan av den senare provinsen alldeles utmed Gula floden, med ungefär lika avstånd från Mongoliets södra gräns som från provinsen Hu-peh's norra gräns, ligger det nämnda paradiset. Här i denna ovanligt fruktbara dal göra vi en cirkelformig nedstigning och hamna försiktigt mitt i ett blomstrande indigofält. En undersökning visar, att ingen av alla de friskkindade små tagit skada av den luftiga färden, icke heller maskinerna.

Men nu måste vi först bege oss till värdshuset strax intill och få oss litet förfriskningar. Men ack, här finns ingen svensk mat, endast "Mien" (makaronliknande degstrimlor, kokta i vatten), serverade med litet kokta gurkor, ättika, salt och spansk peppar. Men allt smakar så bra, — ty hungern är matens bästa krydda. Efteråt bjudes på det spad, vari degstrimlorna kokt, eller, om så föredras, te utan socker och grädde samt kinesiska vetebullar. De senare få en strykande åtgång, ty fastän de icke äro så goda som svenska bullar, smaka de ännu bättre i dag efter den långa, uppfriskande turen. "Men spisa nu icke upp allt!" säger farbror B., "ty när vi komma till fiskarna, måste vi ha något att dela med oss av åt dem". "Ja, ja, ja", ropa de minsta i sällskapet, under det de hoppa av glädje, "låt oss skynda oss, farbror, så att vi få mata fiskarna!"

Vi bege oss av, åtföljda av en skara nyfikna. Vägen går genom alléer mellan fruktbara åkertegar, omgivna av vattenrännor. Så komma vi till en murliknande, stor, cirkelformig höjd. "Vad är det för en höjd?" fråga vi en gammal herre i det stora nyfikna följet. Som aristokrat ser han ut. De stora glasögonen på näsan ge honom ett mycket vist utseende och höja vår respekt för honom. "Jo", svarar han, "Che shi Ni-men so chao dy fen". (= Detta är just den underbara fiskdamm, som I söken). Knappt hade farbror B. hunnit tolka, vad gamlingen sade, förrän hans småfolk ger upp ett härskri och stormar uppför vallen till dammen. Uppkomna, omkr. 20 m. i höjden, blir det ett förfärligt sorl: "Karl! Rut! Anna! Gösta! Wille! Erik! Albert! Henrik! Sven! Dagny! Signe! Se! se! Se här en mört, en braxen, en lake! Se, se, en flundra, en id, en löja! Se, se! De ä' inte en smul' rädda". — "Jag såg en så *här* stor". — "Ja, det va' inte mycke'". Jag såg en mycket större". "*En*, ja! — Jag såg ett helt stim, 20, 30 stycken". "Kom hit! Se, se, här ä' minst 50 stycken!" — "Nej, kom, kom! Titta, titta! Här ä' minst ett hundratal! Se, hur de blänka därnere!"

Farbror B. klappar i händerna och ropar av alla krafter för att ge förhållningsorder, men ingen lyssnar. Han ser med bävan, huru småttingarna runt omkring dammen huka sig ned för att söka gripa någon av de många fiskarna, som stå alldeles utmed bräddarna och undrande betrakta de många främmande, nyfikna och högröstade åskådarna. Aldrig förr ha fiskarna i detta paradis sett eller hört något liknande. Aldrig ha heller farbrors små vänner sett något dylikt, icke ens farbror, förutom då han vid föregående tillfällen besökt samma paradis.

Sedan den första hänförelsen lagt sig, komma de största pojkarna och fråga: "Farbror, kan man inte få låna ett metspö och meta upp en hög fiskar?" "Eller en håv att ösa upp dem med?" frågar en annan. "Eller en bössa att skjuta de största med", utbrister en tredje. *"Det vore väldigt roligt!"* ropas det i korus? "Nej, mina små vänner, ni ha glömt, att farbror fört er till fiskarnas paradis. Under den strängt buddaistiska befolkningens hägn få fiskarna här leva i fullkomligt ostörd ro. Därav deras lugn och myckenhet. I Gula floden får man fiska men inte i denna heliga damm, vars vatten alltid är ljumt, vinter och sommar lika, särskilt nere i djupet. Händer det någon gång, att en fiskare, för att spara sig mödan, om natten smyger sig hit och håvar upp åt sig ett par korgar, blir han ådömd en oerhört

dryg plikt, om han blir ertappad, och dessutom tvingad att ditkalla ett teatersällskap för att på egen bekostnad låta spela minst tre dygns teater (natt och dag) för fiskarna och *"Long Uang"* (fisk- och vattenguden), vars tempel står upprest utmed stora dammen. Så nyligen som innevarande år på våren inträffade, att en *liten* gosse kastade en sten i dammen med den påföljd, att huvudet på en fisk träffades, så att den dog och flöt upp på vattnet. Ehuru gossen var liten och hade sitt hem i en annan by, ådömdes hans fader att låta en teater spela tre dygn för fiskarna."

Mina små vänner åhöra med förvåning min berättelse och synas häpna över att fiskarna här åtnjuta ett sådant hägn. De äldre gossarne och flickorna begära förklaring häröver, och farbror berättar därför en del, som han utfrågat av de gamla skolade männen på platsen.

"Denna fiskdamm tillika med fyra andra, av vilka två mindre synas där i norr, och en är betydligt större än dessa tre tillsammans, äro av mer än 4,000-årigt ursprung. På grund av denna dals oerhörda växtlighet — här finns nämligen ett rikt tillflöde på vatten — byggde norra Kinas förste härskare sitt palats i denna trakt och förvandlade hela denna dal till den finaste park. Av den starkaste källådran lät han göra en insjö, som han omgav med så höga fördämningar, att han kunde föra vattnet rätt in i sitt palats. Denna insjö tillika med de tre andra dammarna, som ännu finnas kvar, lät han fylla med fiskar av alla de slag, han kunde anskaffa. Under århundraden stod palatset kvar med sina dammar och kanaler. Men så behagade den obarmhärtiga Gula floden, "Kinas sorg", ändra sitt lopp, kastade sig över den västra stranden och hade snart bortsopat t. o. m. fördämningarna till den konstgjorda insjön och uppslukat dess källåder, så att numer intet spår av det ena eller andra kan upptäckas. Därpå angrep floden själva palatset, som då måste flyttas. T. o. m. större delen av den kungl. parken blev flodens rov. Kungaborgen och huvudstaden förlades tre kilom. västerut eller till det nuvarande Hoyang, där farbror har sin missionsstation. Allt som finns kvar av den ursprungliga härligheten, är sålunda dessa fiskdammar liksom resterna av huvudstadsmurarna därborta jämte några minnesstenar.

Detta är nu orsaken till att fiskarna betraktas med sådan vördnad, och att så många arter finnas just här."

"Men hur går det då med de fiskar, som dö?" höres en liten frågvis ur flocken, som med spänd uppmärksamhet åhört farbrors berättelse. — "Jo, de komma snart upp till ytan och flyta bort i den lilla avloppskanalen där borta och så ut i Gula floden. Kom, ska' vi se på den! En massa yngel följer ock med i floden. Se här! De stora fiskarna gå aldrig längre än till denna stenhäll. De små däremot ha icke förstånd att stanna där utan bege sig upp i det grunda forsande vattnet på hällen och dragas så genom hålet på mitten av hällen ned i diket under, vars vatten snart för dem ut i den grumliga Gula floden. Se, vilken mängd av små fiskar, som föras bort! Detta förutan skulle dammen bli så full av fiskar, att de icke kunde leva.

Men, barn, ni ha ju inte matat fiskarna ännu? Fram med edra vetebullar och dela nu med er åt fiskarna, såsom min livliga gosse, Roland, gjorde, då han var här." I ett nu börja brödsmulorna att likt snöflingor falla runt omkring dammen och små fiskmunnar likt stänk av stora regndroppar sticka upp överallt. Och barnens glädjesorl blir alldeles vilt. "Kasta stora stycken, så få ni se stora fiskar!" ropar farbror. Snart falla t. o. m. hela vetebullar pladask ned i vattnet, och nu överstiger jublet alla gränser. "Se där försöker en ta' hela bullen, men den kommer upp igen!" — "Se hit för *all* del! Här hoppar en rätt över bullen!" — "Se bara, se bara! Där slåss de om bitarna!" — "Oj! hoj, ohoj! Här hugger fyra, fem stora bassar på en gång i en bulle! Det här var rysligt roligt — förskräckligt roligt!"

Men ack, nu blåser uppbrottssignalen, och farbror förkunnar, att flygmaskinerna stå färdiga att stiga upp. "Nu barn, måste ni hem och tala om för edra rara mammor, vad ni ha sett på färden och särskilt hur det såg ut i fiskarnas paradis! — Tack för sällskapet!

Och lycka till på hemfärden!"

Farbror *Robert Bg.*

A. Dalin †.

Åter få vi med saknadens smärta sätta korset vid ett af våra ombuds namn. Herren har nämligen hemförlofvat en af våra mångåriga vänner, predikanten A. Dalin, Ofvanmyra, i en ålder af nära 54 år.

I trofast kärlek har denne broder under många år deltagit i missionens verk och därvid särskildt under de årligen återkommande missionsmötena i Ofvanmyra kommit i personlig beröring med många af missionens medarbetare.

I stor frid och glädje gick han in i sin Herres hvila kort före det sista mötet, som han dock först fick planera. Frid öfver hans minne!

När vi se, hvilka försakelser och hvilket uthålligt arbete denna världens barn underkasta sig för att nå en förgänglig äreplats eller utmärkelse på jorden, böra vi, som äro kristna, skämmas, om vi icke tåligt lida, hvad Herren tillskickar oss, på det vi må vinna lifvets oförgängliga krona.

Thomas Scott.

Utresande missionärer.

Till Kina, via Ryssland och Sibirien afreste den 27 d:s *missionär och fru Blom* med sin lilla dotter, *Majastina*, samt systrarna *Maria Pettersson* och *Ester Jonsson*. Missionär Blom reser ut för fjärde, fru Blom och frk. Pettersson för tredje och fröken Jonsson för första gången.

I deras sällskap afreste fyra kvinnliga missionärer, frk. *Lundvall*, tillhörande Skand. Alliansmissionen i Amerika, fröknarna *Pettersson* och *Jonsson*, tillhörande Svenska Alliansmissionen, och fröken *Liljeblad*, tillhörande Augustanasynoden.

I Bastuträsk skulle fröken *Estrid Sjöström* från Skellefteå, S. M K:s missionär, ansluta sig till sällskapet.

Den 26 på aftonen var en rätt stor skara missionsvänner samlad på Margaretahushållsskolan till afskedsmöte för de kära utgående, icke mindre än *åtta* till antalet.

Missionär *E. Folke* uppläste som inledning af mötet Ps. 121, denna psalm, som innehåller ett "trons farväl" till Herrens pilgrimer, och där psalmisten så trosfriskt kommer med ett trefaldt: "*Herren skall bevara dig.*"

Efter afsjungande af: "Trygg i min Jesu armar" lämnades afskedsord af de utgående syskonen.

Missionär *Carl Blom* hade af Herren fått ett ord, som gjort hans hjärta stilla, och det var Jesu ord till Petrus: "Om jag vill, att han skall förblifva, till dess jag kommer, *hvad kommer det dig vid? Följ du mig!*" Oss tillkommer icke att *fråga*, endast att *följa*, följa ett steg i sänder. Om vägen blir lång eller kort, eller hur den än gestaltar sig, vi gå med glädje åstad, ty vi veta, att Herren Jesus skall föra sin stora sak framåt och förhärliga sig själf, vare sig det blir genom våra lif eller vår död. Så ett tack för de år, vi fått vara tillsammans med eder, för hvad vi fått se af eder kärlek och omtanke och för den vissheten, att vi få gå åstad burna af edra böner! Och när I bedjen för oss, bedjen, att vi må bevaras i stillhet, hvilande hos Herren på hans ord!

Af Dr. *Karl Fries* gafs som minnesord Jes. 55: 12: "Ty med *glädje* skolen I draga ut, och i *frid* skolen I föras åstad."

Fru *Ethel Blom* betygade, att hon och hennes man i rikt mått fått erfara sanningen just af de nyss anförda orden och det förvisso till svar på bön. Att jag, så föllo sig orden, åter är frisk och kan resa ut, därför har jag näst Gud att tacka vännernas förböner. Flera ha särskildt bedt Gud, att jag skulle slippa vara rädd, och också denna bön har Gud hört.

Men afskedets tid har också varit en *rannsakningens* tid. Gud har gifvit stora löften, men han väntar också något af oss, väntar, att vi skola gifva ut, hvad han gifvit oss, att vi icke skola hålla något tillbaka. Bedjen, att vi må bli verkligt *trogna* tjänare!

Fröken *Maria Pettersson* hade af Herren fått detta ord: "*Herren, min Gud, gör mitt mörker ljust. Han förvandlar mörker till ljus och ojämn väg till slättmark.*" Vi, som förut varit i Kina, hafva det gemensamt, att vi längta tillbaka dit. Kina är ett land med vida gränser, ett land med rikedomar på alla områden. Och har man aldrig förr riktigt läst de orden: "Jag tror på de heligas samfund", får man lära det ute i Kina. Bäst man går där, ser man för sin inre blick någon, som man här lärt känna eller genom bref stått i gemenskap med, och så känner man på sig: Nu *beder* denna vän för mig. Man genomströmmas af kraft, man får nytt mod. Fastän skilda till kroppen äro vi icke skilda till anden.

Fröken *Ester Jonsson:* För egen del måste jag säga, att jag är uppfylld af bäfvan — icke för de faror, som kunna möta, utan för *uppdragets storhet*. Jag är icke rädd, att Guds kraft skall svika, men att jag skall brista i trohet. Jag vet emellertid, att det är Gud, som sändt mig, och att jag framför allt önskar befinnas trogen. Och så vill jag taga åt mig det löfte, som gafs den store hednamissionären Paulus: "*Allt* förmår jag genom honom, som styrker mig."

Tyvärr medger oss icke utrymmet att meddela något ur de andra systrarnas anföranden.

Dyrbara afskedsord gåfvos de utgående af flera bland de närvarande. Missionär *N. Högman* yttrade bl. a.: Jag ser för mina ögon en scen i det förflutna. Det var en stund, då några af oss missionärer på en af Kinas åkrar lågo på våra knän i bön för våra kära syskon Bloms *lif*.* Och Gud hörde den bönen. Det har behagat Gud att under de senare åren på ett särskildt sätt lägga sin hand på några i kamratkretsen och låta dem få del af sin kraft. Icke minst har han så gjort med vår kära syster, fru Blom. Det är i mina ögon ett under, att hon i dag kunnat säga, att hon är lika frisk och modig som någon af de andra, hvilka resa ut. Är icke detta på grund af den ande, Gud gifver — *kraftens* ande? Gud, heter det, har icke gifvit oss *försagdhetens* ande utan kraftens. Det är *lifsmeddelelse*, som kommer oss till del genom den ande, Gud skänker, något af Jesu Kristi eget lif. Missionsverket kan icke hämmas vare sig af världshändelser eller hemska minnen i det förflutna. Det går framåt, ty det är uppburet både af kraftens och kärlekens ande, af Jesu Kristi egen ande, Golgataanden, som utgjutes öfver den bedjande och i Jesu fotspår vandrande missionären.

Efter sång och bönemöte, hvarunder de utresande syskonen under brinnande böner anbefalldes åt all nåds Gud, afslutades samvaron med gemensam tedrickning.

Ett djupt allvar hade kännetecknat hela samvaron, och förvisso måste en hvar, som hade förmånen närvara, men som hade sin plats "vid trossen", djupt känna sitt ansvar och den af Gud gifna stora uppgiften att i trognare förhön än någonsin bära fram missionärernas skara inför lefvande Gud.

* Tal. syftade på röfvaröfverfallet d. 19 nov. 1911, då fru B. blef så svårt misshandlad.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 18. Årg. 20. 15 SEPTEMBER 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Drottninggatan 55.*	»Sinim», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Hvila i Gud. — Han dig förstår. — Under ferierna. — Brefafdelningen. — Från våra utresande missionärer. — Kina Inlandmissionens jubileum i Shanghai. — Köpen tiden! — Den muhammedanska världen. — Missionshögtid i Hvetlanda. — Oförgänglig pärla. — Hans stjärna i Östern. — Till tidningens prenumerantsamlare. — Redovisning.

Hvila i Gud.*

Den som sitter under den Högstes beskärm och hvilar under den Allsmäktiges skugga, han säger till Herren: "Du är min tillflykt och min borg, min Gud, på hvilken jag förtröstar."

Detta hem är i första rummet afsedt till ett *hvilohem.* Det är af nöden, att hvila beredes icke blott för den yttre varelsen utan allra mest för den inre. När Jesus hade sändt ut sina lärjungar på deras första missionsresa och de kommo tillbaka och talade om för honom, hvad de hade uträttat, sade han till dem: "Kommen I allena afsides med mig och hvilen eder något litet." Men det gick dem, såsom det i allmänhet går våra kära missionärer, att när de kommo öfver till den andra stranden, var där mycket folk, som voro hungriga. Det gällde att gifva dem något, och så blef det icke mycket hvila af.

Det är outsägligt viktigt, att detta hem blir ett verkligt hvilohem, där särskildt anden får hvila i Gud.

När David sökte uppmuntra sin son Salomo, då han stod i begrepp att öfvertaga regeringen, började han i Ps. 91 med att säga, att han skulle *sitta* och *hvila.* Han ansåg det nämligen af stor vikt, att själen intog just denna ställning inför Gud, att hon kunde säga: "Jag sitter och hvilar under den Allsmäktiges skugga."

Det är kanske ingenting Herren har så svårt för, mänskligt att tala, som att bringa sina kära barn till denna stillhet. När Jesus som gäst en gång kom till de två systrar, som han så högt älskade, förstod den ena af dem, att det var viktigt att hvila, den andra icke. De voro båda Herrens. Men om den ena säger han: "Hon har utvalt den goda delen, hvilken icke skall varda henne fråntagen", om den andra: "Du bekymrar dig om mångahanda, men *ett* är nödvändigt."

Må Herren i detta hem få välsigna all kroppens och själens hvila, men må han i första rummet få gifva *anden* hvila.

Det kostar på för en predikant att bekänna, att han är i saknad af Andens kraft. Det kostar säkerligen ännu mer på för en missionär att bekänna detta. Men om vi sakna denna kraft, låtom oss bekänna det och sitta stilla inför Gud samt begära den. Han gifver den så gärna. Han utrustar så gärna de sina med kraft af höjden. Vi minnas, hur en missionär en gång sade: "Låtom oss begära stora ting af Herren och vänta stora ting af Herren!" O, det är "en stor ting" att hvila vid Guds fadershjärta.

För missionen i Kina har detta Jesu ord gått i fullbordan: "Det kommer en natt, då ingen kan verka." Medan denna natt varar, och innan solen uppgår — ty den kommer säkert att uppgå — låtom oss vara i stoftet inför vår Gud. Låtom oss erkänna vår svaghet och vår intenhet. Låtom oss på nytt öppna våra hjärtan för hans Ande, att han får fylla

* Af *A. F. Tiselius* vid invigningen af missionshemmet vid Dufbo den 8 december 1900. Ur "Trons hvila."

dem på ett ännu härligare sätt än hittills, att hvar och en, som han sänder ut, får gå *i hans starkhets kraft*, och att hvar och en hemmavarande, missionär eller icke missionär, må vara förenad med dem därute i samma kraft, att nya under må ske, att Jesus må blifva förhärligad både i dem som gå ut och i dem som stanna hemma, genom lif och genom död! Amen.

Han dig förstår.

Gud är din Fader, tro honom blott,
Ömmaste kärlek skiftar din lott.
Ser du ej vägen, fatta hans hand,
Ljust blir med honom skuggornas land.
Gråt, om du lider, gråt i hans famn,
Där är i stormen lugnaste hamn.
Ömmaste kärlek skiftar din lott,
Gud är din Fader, tro honom blott.

Skälfvande hjärta, han dig förstår,
Stillar din oro, torkar din tår.
Tankar, som tynga, lägg för hans fot,
Villigt han tager bördan emot.
Sörj ej för okänd, kommande dag,
Växlande öden lyda hans lag,
Ömmaste kärlek skiftar din lott.
Gud är din Fader, tro honom blott.

Svt.

Under ferierna.

När vi, som ha skolor, skrifva hem, är det oftast för att berätta litet om arbetet under pågående läsår, men i dag skulle jag vilja tala litet om, huru våra flickor ha det i sina hem under ferierna för att mana till bön för dem under denna tid.

I ett hem, hvarifrån 3 systrar besöka skolan, tror modern på den buddistiska läran och har aflagt det vegetarianska löftet; fadern däremot besöker våra gudstjänster. Modern tillbeder sina gudar flera gånger om dagen och är mycket sträng i sin religion. Naturligtvis tycker hon icke om, att döttrarna bedja till den sanne Guden. Den andra i ordningen af döttrarna gick också i vår skola men dog, medan vi voro hemma under revolutionen. Hon var icke bortgifven och kunde därföre icke begrafvas, utan hennes kista får stå ofvan jord, till dess hon kan förlofvas med någon död gosse. Modern har för hennes räkning låtit uppföra ett litet tempel i staden.

I ett annat hem, där en af våra elever vistas hos sina morföräldrar, röker mormodern opium, och som de äro mycket fattiga och trångbodda, måste denna flicka dag ut och dag in sitta på samma "kang", där mormodern röker, samt genom att sy skor bidraga till familjens uppehälle.

En 12-årig klen flicka har fått en mor till, i det hennes far tagit en andra hustru, blott tretton år gammal! Hennes farfar sökte hindra detta, men kunde ej. Hennes egen mor är en snäll, treflig kvinna, som har ännu en dotter, men ingen son.

En liten 10-åring får vistas hos en gift syster större delen af ferierna. Hennes mor förtjänar sitt lifsuppehälle genom att fyra gånger om året resa till provinsen Shantung och där köpa en eller två unga flickor, hvilka hon tager med sig ned till denna provins och så säljer dem som hustrur för högt pris. En sådan flicka, som blifvit såld nu på våren, tog in gift, dog och låg obegrafven i ett tempel, en förevändning för modern att pressa ut ännu mer pengar af hennes anhöriga.

En annan af våra elever har det ännu värre, men jag förbigår hennes historia.

Det är mörka taflor, som här rullats upp. Men vi ha också flickor från hem, där föräldrarna äro troende samt söka fostra sina barn för Herren och

Eleverna i Puchow flickskola.
Frk. Prytz till höger, frk. Nylin till vänster.

leda dem på den rätta vägen. Dock, äfven där så är fallet, behöfves mycken förbön. Vill blott nämna ett exempel.

Fadern till en af våra elever berättade för mig, huru de förnämare och bildade i staden, där han vistas, bruka fråga, om det kommit bref från hans dotter. "De tycka om att läsa dessa för den vackra stilens och det goda innehållets skull." Jag kände, hvilka frestelser till högmod denna flicka skulle bli utsatt för i sommar.

Andra föräldrar vilja förtjäna på sina döttrar. Då dessa egentligen äro "gäster", som tillhöra ett annat hem, måste de arbeta så mycket som möjligt, medan de äro kvar i föräldrahemmet. Ofta blifva de härvid öfveransträngda under ferierna.

Må denna lilla inblick i våra flickors lif under ferierna få mana till allvarlig förbön för dem, att "de i allt detta må rikligen öfvervinna genom Honom, som har älskat dem"!

Byn Tsih li den 8 juli 1915.

Frida Prytz.

Brefafdelningen

Ti iuh k'eo 28 juli 1915.

Alltför lång tid har gått, utan att läsarna af Sinims Land fått en personlig hälsning. Våren med dess bibelkurser och stormöten samt vår efterlängtade konferens är längesedan öfver, och vi äro inne i, hvad kineserna kalla, "den stora hettan".

Vi, som under sommaren varit hemma på stationerna, ha nog känt hettan ganska mycket, ty det har varit en ovanligt torr sommar häruppe i norr. Mycket sjukligt har det ock varit, men vi ha alla bevarats vid hälsa. Kroppen tager dock ut sin rätt; hettan mattar, så något egentligt yttre arbete ha vi ej kunnat utföra. Tillfälle att tjäna vår Mästare genom att sammanhålla de troende och besöka dem i sjukdomsnöd och dylikt ha vi emellertid haft. Man känner stundom en sådan längtan, ja, ett verkligt behof att komma ifrån sin gamla omgifning, att hvila, att få se något vackert och för sinnet upplyftande, att få vara ute i Guds fria natur. En sådan hvila, om än aldrig så kort, gör en godt för långa tider. O, huru man liksom får nytt hopp och nytt mod! En sådan glädje har nu beredts oss. Syster Fredrika Hallin har nämligen förhyrt tre grottor vid bergets fot ej långt från Haichow och så vänligt bjudit oss att komma till sig på ett par veckor. Här sitta vi nu, Ester och jag, under trädens skugga med utsikt öfver en liten insjö. Allt jublar i naturen och äfven i våra hjärtan. Ett åskregn föll igår, så luften är ganska sval. Ester sitter här bredvid mig och studerar kinesiska — min mesta tid åtgår att besvara bref. August vänta vi om ett par dagar. Själfva grottorna äro ju långt ifrån tilltalande med sin källarlika luft, men vi vistas ej inne mer, än då vi sofva — äro ute hela dagarna och njuta — bara njuta. Hvarje dag efter kaffet taga vi oss en stund till högläsning, då vi omväxlande läsa "Charles Finney" och "The Jubilee story of the China Inland Mission".

Aftonrodnaden öfver den lilla insjön är så härlig. Vi sutto i går och njöto af fullaste hjärta, under det den ena sången aflöste den andra. Vi tacka och prisa Herren för all hans godhet.

Ett par dagar, innan vi reste hit, hade vår kinesiska son n:o 2, vanligen kallad Fredrik, bröllop. Han gifte sig med en 17-årig skolflicka från Ishih. Såsom yngling kom han i vår tjänst och tjänade oss villigt och troget i flera år. Nu är han en ung man om 27 år, och är det oss en stor glädje att se honom förenad med en snäll, troende flicka. Under de två sista åren har han ej varit i vår tjänst utan gått som elev på sjukhuset i T'ai-üen-fu under dr. Broomhall. Om endast Herren får behålla honom i ödmjukhet, har han stora förutsättningar för att blifva till välsignelse. Dr Broomhall är mycket belåten med honom, och efter ännu ett par eller tre års utbildning kan han nog på egen hand börja praktisera och utföra lättare operationer.

Knut, vår son n:o 3, är elev hos dr. Carr på sjukhuset i P'ing-iang-fu. Under flera år tjänade han oss troget såsom kock. Så blef han omvänd, tyckte, att han borde lära mer och fick så gå i skola några år. Nu är han dr. Carr's högra hand och expedierar nästan hvilket recept som helst. Ledsamt nog har han öfveransträngt sig, så att hans lungor blifvit något angripna, hvarför han nu en månad vistats hos syskonen Linders på Blomsterberget för att andas bergsluft. Han är en uppriktig Jesu Kristi tjänare och skall, som vi hoppas, blifva sin samtid till nytta och välsignelse.

Sonen n:o 1 "är alltså hos oss". Han är vår förtroendeman, vår "Josef". Han har nu snart varit hos oss i 20 år, kom till oss som "barnflicka" åt vår äldsta son, som kallade honom "Ta-ta". Och under detta namn går han ännu, när vi oss emellan tala om honom. Han gifte sig för flera år sedan, äfven han med en skolflicka, som är till stor hjälp i söndagsskolan.

Tacken med oss Gud för dessa tre och bedjen, att de må gå framåt och mer och mer fostras till själavinnare!

I Yuncheng hafva gudstjänsterna trots den stora värmen varit riktigt väl besökta.

Under september kommer en månads bibelkurs att hållas för evangelister och bibelkvinnor inom missionen. Innesluten dessa kurser i edra förböner!

Mycket kunde vara att berätta från vårens arbete, men som jag är mycket trött i hufvudet, må detta endast vara en hälsning för att visa, att vi lefva och äro bevarade.

En kärlekens hälsning till eder alla, som med oss bedja och kämpa för Kinas frälsning.

Eder *Augusta Berg.*

Från våra utresande missionärer.

Missionär *Carl Blom* har sändt missionens vänner följande hälsningar:

Boden den 28 aug. kl. 11 e. m.

Allt hitintills har Herren hulpit. Vi ha haft en angenäm resa och mött mycken vänlighet från tågbetjäningens sida. I Uppsala träffade vi en grupp vänner. En stor skara hade följt vår syster Estrid Sjöström till Bastuträsk. Några träffade vi i Älvsbyn och nu här i Boden en hel skara. Vi tacka Gud och fatta mod.

Vårt gemensamma tack sändes härmed till alla vänner, som voro med vid afresan. Vi kunna ej skrifva personligen till hvar och en, som gaf oss afskedsgåfvor, men uttala nu genom tidningen vårt tack.

Här har snöat i dag, så att det är kallt, men vi resa ju söderut från Haparanda. Tåget är uppvärmdt nu, så att vi må godt.

Haparanda den 29 kl. 9 f. m.

Nu äro vi lyckligt här och ha gått igenom svenska tullen utan svårighet. Frälsningsarméns officer

Oivo från Torneå mötte oss och följer oss öfver kl. 1 till Torneå. Herren hjälper. Många vänner ha mött oss här.

*

Så anlände den 1 sept. ett telegram, afsändt från *Petrograd* den 31 augusti kl. 3, med följande innehåll: Party just left. All well (Resenärerna just nu afresta. Allt väl). Också i Petrograd hade en Frälsningsarméns officer den stora vänligheten att möta och taga hand om våra syskon.

*

Vi kunna ej nog tacka Herren, som lyckligt fört de våra så långt. Förvisso vilja missionens vänner i trogen förbön dagligen bära fram dem inför all nåds Gud, att han alltfort må föra dem genom alla svårigheter till resans mål.

Kina Inlandmissionens jubileum i Shanghai.

Detta firades, skrifves i China's Millions, den 26 och 27 maj, och hade vi vid detta viktiga tillfälle mycken anledning att prisa Gud för hans godhet emot oss. Den 26 var, såsom sed är, en dag af bön och fasta, då de, som hade förmånen att vara tillsammans, möttes i helig förbön. Vi tro förvisso, att från dessa stunder välsignelse skall strömma ut öfver hela fältet.

Ord af hjälp och uppmuntran talades af Mr Hoste, Mr Stevenson, Mr Hardman och Mr Whittlesey liksom ock af den tyske missionären Heinrich Witt, ledaren af Liebenzell-missionen, som hade haft vänligheten att resa ända från Changsha i Hunan för att närvara vid vår högtid, därigenom gifvande uttryck för vår enhet i Kristus. Fröken Rutz, tillhörande Tyska kvinnliga missionsföreningen, hade också anländt från Sichuan. Vi hade också hoppats, att våra skandinaviska associerade skulle ha representerats af missionär August Berg, ledaren af Sv. Missionen i Kina ute på fältet, men viktiga angelägenheter hindrade hans resa. Telegram anlände dock ifrån honom, hvari han framförde sina och sina medarbetares hälsningar, liksom lyckönskningstelegram också anlände från syskonen inom Skandinaviska och Svenska alliansmissionen, uttryckande deras tacksamhet och glädje öfver de år, de fått samarbeta med Kina Inlandmissionen.

På e. m. d. 27 hölls ett sällskapligt samkväm utanför C. I. M:s hem på den stora gården, som, klädd i sin friska vårgrönska, riktigt inbjöd till högtid. Gud gaf oss i sin nåd det vackraste väder. Dagen var varm och klar, och öfver hela gräsmattan voro små bord utsatta, så att gästerna, bland dem en mängd kristna kineser, kunde njuta af de framdukade förfriskningarna i skydd af den skugga, som de stora träden erbjödo emot västersolen. Nära två hundra missionärer, tillhörande olika sällskap, och åtskilliga troende vänner från Shanghai hedrade oss med sin närvaro, delade vår glädje och förenade sig med oss i tacksägelse till Gud vid det möte, som efteråt följde i den med blommor vackert smyckade missionssalen. Mr Hoste inledde detta möte med bön, och missionär Witt afslutade det. Den vördnadsvärde ärkediakonen Thompson uttalade till sist välsignelsen öfver de församlade. Under hela samvaron hade vi en tydlig förnimmelse af att Herren var midt ibland oss.

Köpen tiden!

De närvarande förhållandena i Kina äro, skrifver Sherwood Eddy, fulla af allvarliga problem. Det är förvisso, såsom en kinesisk kristen ledare, hvilken tagit del i mötena i flera af Kinas städer, sagt: "Vi komma att få bevittna en stor väckelse — antingen konfuciansk eller kristlig. Gif oss ett tiotal år, och vi skola vinna Kinas ledare för Kristus."

Den innevarande tiden är verkligen af stor vikt för Kina. Just nu äro dörrarna öppna. De kunna komma att stängas för missionen, såsom i viss mån skett i Japan, när Kristi sändebud icke begagnade sig af tillfället att där gå in genom den öppnade dörren. Nu är frälsningens dag för Kina. Nu är för oss en välbehaglig tid, då vi öfverallt äga inträde.

*

Vikten af att, såsom Sherwood Eddy uppmanar, begagna de erbjudna tillfällena, bekräftas ännu mer genom det nyligen ingångna meddelandet, att japanska regeringen beslutat, att inom fem år bibeln icke längre får begagnas i de kristna skolorna i Korea, och att ingen som helst religionsutöfning får förekomma inom någon skolbyggnad.

Den muhammedanska världen.

I den kvartalstidskrift med detta namn, som utgifves af dr. Samuel Zwemer, förekommer en artikel, behandlande de öfversättningar, som finnas af koran. Allt som allt finnas öfversättningar af denna muhammedanernas heliga bok på tolf europeiska språk och ett tiotal orientaliska. "När vi ihågkomma", anmärker författaren, "att dessa öfversättningar med få undantag utförts af lärda i västerlandet, orientalister och missionärer, blir kontrasten slående mellan den arabiska koran och bibeln.

*

I de rapporter, som ingått från alla Kina Inlandmissionens stationer från det sista verksamhetsåret, talas mer än någonsin om arbete bland muhammedaner.

Från Lanchowfu, hufvudstaden i Kansu, omtalar t. ex. dr. King, att han i Guds hand fick vara ett medel att rädda en ung gosse, son till en rätt hög muhammedansk ämbetsman. Detta gjorde muhammedanerna, både de i trakten och de mer aflägset

boende, mycket vänligt stämda mot de kristna. Gossens far, som tillhör en af de mest fanatiska muhammedanska släkterna i Kina, genomläste större delen af bibeln, medan han var på sjukhuset hos sin son.

I Sianfu, hufvudstaden i Shensi, yttrade en gammal muhammedan till en af missionärerna, att han under fjorton år haft Jesu ord förvarade i sitt hjärta. "Jag hvilar vid dem", fortsatte han, "ehuru jag inte talar härom med mina trosförvanter, ty ni vet, hur de då skulle behandla mig."

En muhammedansk kvinna på samma station sade: "Mitt lif är bittert, min son är blind och min dotter lam, men jag brukar hvarje morgon gå till bakgården, där bekänna mina synder för Jesus och bedja honom taga mig till sig i himmelen."

Många sådana vittnesbörd skulle kunna anföras. Mer och mer börja äfven missionärerna i Kina bland därvarande muselmän få sprida för dem afsedd kristlig litteratur både på arabiska och kinesiska.

China's Millions.

Missionshögtid i Hvetlanda.

Det var Östra härads kristliga ungdomsförbunds årskonferens. Detta förbund bildades i okt. 1896 och har sedan dess fått vara till mycken välsignelse för både hem- och hednamissionen. Missionär Carl Blom har under flera år till stor del underhållits af förbundet, och för det gångna året ha ej mindre än 1,450 kr. af inkomsterna användts för detta ändamål.

Men det är ej blott offer af detta slag, som förbundet fått nåden att frambära på hednamissionens altare. Ur dess egna led har Herren kallat vår unge broder, *Martin Lindén.* Det torde ej vara för mycket sagdt, att det var omkring honom, som intresset koncentrerade sig vid denna årskonferens. Afskild för hednamissionen har han säkert varit "ända från moderlifvet", men han skulle nu afskiljas offentligt.

Konferensen började på lördagsaftonen den 28 aug. och inleddes af förbundets ordförande, predikant Walfrid Anderson, med bön samt läsandet af Dav. 34 ps. Härefter talade kommendör von Feilitzen öfver Matt. 6: 33, hvarvid mycket skönt framhöllos de stora dragen af Guds rikes art och utveckling. Undertecknad talade några ord om vår del i himmelens glädje redan nu, med ledning af Jesu ord i Luk. 15: 1—10. Våra bröder, Erik Folke och Nath. Högman, talade samma afton i Björkö missionshus, i Martin Lindéns hemtrakt.

Söndagen den 29 aug. var dock den *stora* dagen i högtiden. Missionär Folke talade på f. m. i Hvetlanda kyrka. Missionshuset var mycket smakfullt prydt med lefvande växter och guirlander samt med den svenska flaggan i bakgrunden till plattformen och talarestolen. Här frambars lifvets ord på f. m. af pred. A. Magnusson och missionär N. Högman, efter det förbundets ordförande läst Dav. 110 ps. och ledt i bön. Pred. Magnusson talade ljufligt och lockande öfver dagens högmässotext i Matt. 11: 25—30 om "Jesu öppna famn och Jesu ok", hvarvid han ock på ett målande sätt framställde skillnaden mellan Jesu ok och syndens ok. Broder Högman talade öfver Pauli ord i 2 Tim. 1: 7 "om försagdhetens ande och den ande, som är af Gud." Med lefvande bilder ur lifvet och med erfarenheter från missionsarbetet belystes denna text så, att man kände och såg, att det grep i mångas hjärtan.

Med förbundets enskilda förhandlingar var förmiddagens talrikt besökta möte slut. Guds kraft hade varit förnimbar i rikt mått.

Klockan 3 samlades vi åter, då det stora missionshuset, som rymmer mellan 1- à 2,000 personer, var fylldt nära nog till sista plats. Det föll på min lott att börja detta möte med några ord ur Apg. 22: 14—15, där vi så att säga ha den troendes lifsprogram nedskrifvet: Att *känna* Guds vilja, att *se* den rättfärdige, att *höra* hans röst och att *vara vittnen* om det, som vi ha sett och hört.

Härpå följde den gripande stund, då vår unge broder skulle afskiljas för sin Mästares tjänst i Kina. Bland dem, som tagit plats på plattformen, var äfven hans gamle fader. Hans mor var ock med vid denna högtidsstund, som för dessa gamla kära vänner säkert var en offerstund på nytt. Och likväl, i evighetens och i den stora skördedagens ljus äro sådana föräldrar afundsvärda. Missionär Folke talade mycket skönt till broder Lindén med ledning af 1 Tess. 1: 9—10 om tjänandet: För det första som Jesu lifegen, för det andra som förvaltare och för det tredje som förebedjare eller utöfvare af tjänsten i helgedomen. Därefter afskildes vår broder genom bön och händers påläggning. Minnesord och löften gåfvos åt den afskilde ur Guds ord genom flera af deltagarna. Tvänne telegram till broder Lindén upplästes, af hvilka det ena var från våra utresande syskon och afsändt från Haparanda.

Den högtidliga stunden afslutades med föredrag af öfverste Dillner öfver 1 Tess. 1: 9—10. Liffullt och kraftigt framhöllos tre viktiga punkter ur denna text: Omvändelsen, den heliga tjänsten och väntan på Jesu Kristi tillkommelse.

Ännu en gång samlades vi till ett sista möte kl. 7 e. m., då vi fingo lyssna till ett personligt och dyrbart vittnesbörd af den nye missionären med ledning af Pauli ord i Rom. 1: 5 om "trons lydnad". Kommendör von Feilitzen yttrade några ord i anslutn. till det föregående samt läste en del af Dav. 23 ps. äfvensom 1 Kor. 16: 13, 14. Öfverste Dillner uppläste Ordspr. 14: 32—34 samt talade några uppmuntrande och behjärtansvärda ord med hänsyn till soldatmissionen, som, äfven den, varit föremål för ungdomsförbundets intresse.

Till sist trädde broder Folke fram och uppläste namnen på de 9 syskon, som äro på resa till Kina, hvarefter vi gemensamt framburo dem i bön samt tackade Herren för denna sköna högtid.

Välsigne Herren alltfort Östra härads ungdomsförbund för dess deltagande med oss i evangelium samt alla de kära vänner i Hvetlanda, som antogo sig oss, främlingar!

Rikard Anderson.

Oförgänglig pärla.

En af Kinas kristna kvinnor.

Barndoms- och ungdomsåren.

Chang Chu (= Oförgänglig pärla) rönte vid sitt inträde i världen ett varmare välkomnande, än som vanligen kommer kinesiska flickor till del. Hon var makarna Tu's förstfödda, och mycken omsorg och kärlek ägnades den lilla dottern, som var ett ovanligt tilldragande barn. Kvick och munter, på samma gång som vänlig och godhjärtad, blef hon afhållen af alla. Föräldrarna voro ordentliga, arbetsamma människor, och Chang Chu fick tidigt lära sig spinna hampa, sy och brodera, så att hon själf kunde förtjäna några öre om dagen till betalning af grönsaker, olja och salt till sina måltider. Efter henne föddes två små bröder, hvilka hon ägnade den ömmaste omsorg. Hennes fyndighet och glädtighet hjälpte till att hålla både dem och henne själf vid godt lynne. Om t. ex. någon af de små bröderna sölade vid sin måltid, och hon ej kunde förmå honom att äta, utropade hon muntert:

"Den, som blir sist vid maten,
Får diska alla faten",

hvilket då alltid hade önskad verkan.

Lilla Chang Chu var mycket ömsint och hade hjärta för alla lidande. Om en blind tiggare kom till hennes hem, sjungande med jämmerlig röst:

"I himlen, vänner, ären I, som sen,
I helvetet den blinde dväljes re'n",

så släppte den lilla flickan ej sin mor, förrän hon fått tillåtelse att gifva honom litet mat.

Blott *ett* dystert minne hade Chang Chu från barndomstiden. En dag, då hon var omkring sex år gammal, fick hon se sin mor arbeta på ett par mycket små skor. På hennes fråga, hvem som skulle ha dem, svarade modern: "De äro åt dig. Dina fötter hålla på att bli så stora och klumpiga, och du springer omkring mycket mer, än som är passande för en flicka; det är hög tid, att vi binda dem." Stackars lilla Chang Chu gjorde ingen invändning; det skulle ju också ha varit fåfängt. Och nu följde dagar och månader af nästan outhärdliga smärtor, tills hennes fötter blifvit så hopklämda, att de små skorna passade. Men nu hade hon också den tillfredsställelsen, att alla hennes flickbekanta beundrade hennes små fötter, och att både hon och modern fingo mycket beröm af de äldre kvinnorna.

Vid tretton års ålder blef Chang Chu förlofvad med en ung landtman från en grannby men fick stanna i föräldrahemmet till sitt sjuttonde år, då bröllopet firades med stor ståt.

Äfven i det nya hemmet blef hon uppskattad och afhållen af sin man, dennes fader och bröder. Endast svärmodern var sträng och hänsynslös, och hennes hållning blef än mer ovänlig, då åren gingo, utan att något barn föddes, som kunnat binda hjärtana samman. De fyra första åren af Chang Chu's äktenskap voro dock jämförelsevis lyckliga, men därefter började sorgemolnen hopa sig öfver hennes hufvud. Flera af hennes nära och kära bortrycktes af döden, och — värst af allt — hennes man förlorade efter en svår sjukdom sitt förstånd och blef först våldsamt vansinnig, sedan sinnesslö. Hon och modern utgåfvo nästan allt hvad de ägde på läkare och andebesvärjare, men allt var förgäfves. Tio långa år uthärdade Chang Chu tåligt med sin sinnessjuke make, tills döden kom som befriare. Under tiden hade hennes svågrar flera gånger erbjudit sig att bringa honom om lifvet, men härtill vägrade hon alltid bestämdt, sägande: "Han var god mot mig och arbetade för mig, så länge han kunde; nu är det min tur att arbeta för honom, då han är sjuk och svag."

Arma hugsvalare.

Dag efter dag, månad efter månad höll Chang Chu ut under strängt arbete, sorger och pröfningar. Och allt detta måste bäras utan en glimt af tröst, ty Chang Chu hade aldrig hört talas om Honom, som bär våra bördor. Ej underligt, att hon stundom var nära förtviflan. Under dessa tunga lidandesdagar vändes hennes tankar till lifvet efter döden, och hon fattade det beslutet, att, då hon måste lida och sträfva här, skulle hon göra något för att åtminstone undslippa lidande i den tillkommande världen. Ty att en sådan fanns, därom var hon fast öfvertygad. I grannskapet bodde en mängd vegetarianer, en sekt, som genom ett försakande lefnadssätt och trägen Buddhadyrkan söker vinna salighet efter döden. En dag, då Chang Chu var sysselsatt ute på fältet, gick en af sektens ledarinnor förbi. Hon kände till den unga hustrun och hennes bekymmer och stannade för att tala med henne. Kvinnans vänlighet öppnade Chang Chus hjärta, och hon anförtrodde henne alla sina bekymmer. Den andra visste blott *ett* sätt att hjälpa henne och uppmanade henne på det enträgnaste att bli vegetarian. Chang Chu sträckte sig begärligt efter den utlofvade trösten. Hon förenade sig med vegetarianerna, hvilka med glädje mottogo henne i sitt samfund och uppmanade henne att förbli ståndaktig, så skulle hon ernå det, som hennes hjärta längtade efter — ett lif utan lidande i den tillkommande världen.

Chang Chu blef vegetarian vid 22 års ålder, och sällan har väl denna sekt haft en mer hängifven anhängare. Hon blef högt aktad ej blott för sitt försakande lif utan för hela sitt uppförande, som i människors ögon var oklanderligt. Hvarje afton, när dagens arbete var slut, tog hon fram sina radband, knäböjde framför Buddhabilden och upprepade om och om igen: "O-mi-to-fu" = "till Buddha sätter jag min lit." Ibland fortfor hon så till långt in på natten och försökte intala sig, att hon funnit lättnad i sitt lidande. I själfva verket förblef dock hennes hjärta lika tomt på verklig tröst som förut.

Men Gud, som ser till hjärtats begär, gaf akt på denna kämpande själ, och utan att Chang Chu anade det, uppgjorde han en plan för att föra henne i beröring med sina barn och fridsbudbärare. Långsamt men säkert samverkade allt till hennes bästa och hennes själs frälsning.

Fridens budbärare.

Någon tid efter sin förste mans död ingick Chang Chu nytt äktenskap med en hederlig änkling, herr Lü, skräddare i hennes fädernestad, Kucheng. Hon fann där ett verkligt hem och en god make.

I en by i närheten af Kucheng fanns en liten kristen församling. Men de kristna hade kallnat och lefde ej i godt förhållande till hvarandra. En söndag, då den missionär (Anna Johannsen), som berättat Chang Chu's historia, besökte den nämnda byn och där höll möte, var hennes hjärta mycket tungt. Det kändes så hårdt och kallt i den lilla församlingen, och missionären ropade i sitt hjärta till Herren: "Herre, om du icke vill bevisa din makt genom att förvandla allt på denna plats, så kan jag ej längre arbeta här." Sedan hon återvändt till hufvudstationen, omtalade hon för sina medarbetare, hur hon kände det, och alla började bedja för den platsen såsom aldrig tillförene. En månad senare besökte hon åter platsen med fruktan och bäfvan i sitt hjärta. Men Herren hade redan begynt verka. Hans närvaro vid mötena var förnimbar. Under ett af dem bekände en af de kristna ödmjukt sin synd för Gud samt bad om förlåtelse och kraft att lefva ett nytt lif. En annan kristen aflade ett frimodigt vittnesbörd. Det började bli lif i de döda benen. Snart infunno sig flera sökare, bland dem några från Kucheng. En af dessa inbjöd herr Lü till mötena. Fröken Johannsen glömde aldrig det tillfälle, då Lü första gången var med. Hela hans person och uppträdande var så olikt det alldagliga, och hon fick redan då förvissning om att Gud skulle bli förhärligad genom denne man.

Snart blef den lilla möteslokalen i byn för liten, och missionärerna hyrde ett hus i Kucheng. Många sökare samlades där. Några af dem gingo visserligen efter en tid tillbaka till sitt gamla lif, men andra gingo stadigt framåt, bland dem herr Lü. Han vacklade aldrig, uteblef aldrig från mötena. Och denne Lü, som aldrig förr förspillt en enda timme af sin arbetstid, begynte nu med hela sitt hus att helga hvilodagen. Detta var ett under för alla hans grannar. "Hvad hade kommit åt mannen? Hvilken kraft var det väl i den främmande religionen, som kunde förmå den sparsamme Lü att uppoffra inkomsten för en hel dags arbete? Och hvad var det, som gifvit den blyge, tillbakadragne mannen mod att fritt tala om det nya lif, som öppnat sig för honom, och att uthärda allt det hån och gäckeri, som mötte honom i många af de hem, där han arbetade? En Gud, som kunde åstadkomma en sådan förvandling, måste verkligen vara Gud."

Från första början visade herr Lü en ovanlig förståelse för andliga ting. Berodde månne ej detta på att han *trodde Gud* och *barnsligt tog honom på orden?* Guds Ande tog af Kristi fullhet och meddelade denna själ, och för hvarje dag blef hans tro och förtröstan på Herren fastare. Men hvilken ställning intog väl Chang Chu, eller, som vi nu få kalla henne, fru Lü, till detta nya, som kommit in i hennes hem? När hennes man först började bevista mötena, tyckte hon icke om det. Hon bad och besvor honom att fortsätta på det gamla viset, att lefva ett stilla, aktningsvärdt lif som förut och undvika de svårigheter, som förbindelsen med utländingarna kunde förorsaka. Men då hon märkte, att han var fast i sitt sinne, lämnade hon honom i fred. Ja, än mer, för sin mans skull mottog hon t. o. m. hjärtligt och gästfritt missionärerna i sitt hem. Dessa kände sig från första stunden dragna till henne, och det uppstod strax ett förhållande af ömsesidig vänskap. Men längre ville fru Lü ej gå. "Hennes man och de andra medlemmarna af familjen finge gärna bli kristna, men de skulle ej söka förmå henne att omfatta deras tro. Hon måste fortsätta på den väg, hon under så många år utstakat för sig. Läran var dock god — det insåg hon — och det kunde ju inte skada, att hon bevistade de kristnas möten, då hon var fast besluten att icke gå längre." Missionärerna fortforo emellertid att bedja för denna dyrbara själ, som kunde bli till så stor välsignelse, om Herren finge vinna henne, och ganska snart fingo några af dem full förvissning, att deras bön var hörd, och att hon skulle blifva ett af Jesu segerbyten. Hon fortfor flera månader att bevista mötena, började lära sig läsa och inhämtade en hel del af kristendomens sanningar. (Forts.)

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" utkommer i dagarna i sin 12:e årgång, rikt illustrerad och med många tilltalande bilder från missionsfältet. Vi få bl. a. målande skildringar af ledarekonferenserna och tältpredikan i Kina, af K. F. U. M.-arbetet därute och af det mångahanda, som kommer på en stationsföreståndares lott. Många uppmuntrande meddelanden lämnas ock om hur Guds rike går fram därute, och hur nåden förvandlar förut förmörkade hjärtan och lif. Om "Gamle Feng" t. ex. torde ingen kunna läsa utan att af hjärtat prisa Gud. — Af stort intresse är äfven en skildring från Svenska Bibelinstitutet vid Hagaberg af en f. d. elev.

Vårt hopp är, att kalendern äfven i år skall med kärlek mottagas bland missionens vänner samt stärka sambandet mellan missionsarbetarna och hemförsamlingen.

Priset är 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, när 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens expedition, 55 Drottninggatan, Stockholm C.

Till tidningens prenumerantsamlare.

Till dem af tidningens prenumerantsamlare, som under korsband erhålla sina ex. från expeditionen, och som ännu icke insändt likvid, ställes härmed en vänlig erinran att med det snaraste göra detta.

Redaktionen.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under augusti månad 1915.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
1,077.	Tackoffer i glädjen öfver återvunnen hälsa	14: —
1,078.	J. A. B., Elgarås, resebidrag	3: —
1,081.	S. J., Örebro	200: —
1,082.	Stengårdens syförening	50: —
1,084.	Visby femöresförening	25: —
1,086.	A. L., Hälsingborg, »Offerkuvert»	20: —
1,087.	A. Q., Göteborg	100: —
1,088.	K. E., Knutby	20: —
1,089.	C. V. F., Tibro	5: —
1,091.	L. R., Lökom, till missionär och fru Bloms utresa	20: —
1,092.	O. P., Vreta	2: —
1,093.	O. L., Mångsbo	10: —
1,094.	K. L., Bärby	2: —
1,095.	Sparbössan å pastorsexp. gm O. A. O., Östervåla	3: —
1,096.	A. B., Köping	5: —
1,098.	»Offer, inte kollekt»	10: —
1,099.	R., »Tackoffer den 2 aug. 1915»	50: —
1,102.	Gs, Nässjö, till missionärernas utresa	500: —
1,103.	Gs, Nässjö, till M. Lindéns utrustning	50: —
1,106.	»Offerkuvert» från Hassle mfg	21: 58
1,107.	S. A., Visby	10: —
1,113.	»Auktionsmedel från Kina-syföreningen å Sunneå i Småland, sommaren 1915»	175: 55
1,114.	Missionsvänner i Kräklingbo	13: 52
1,115.	» i Anga	10: —
1,116.	» i Källunge & Vallstena	26: 48
1,117.	Kollekt i Ofvanmyra 16/8	122: 21
1,119.	Östra Härads kristl. ungd. förbund, till missionär och fru Bloms underhåll	300: —
1,120.	Kollekt vid ungdomsmöte i Sulegång gm H. H.	5: 80
1,121.	L. L., »Offerkuvert»	5: 75
1,127.	H. L—n, B-by	35: —
1,128.	M. R., Växjö	40: —
1,130.	»Onämnd», resebidrag till E. Sjöström	200: —
1,131.	»Onämnd», till E. Sjöströms underhåll	30: —
1,132.	»Onämnd», till E. Sjöströms underhåll	2: —
1,133.	Kollekt vid Kinamöte i Skellefteå 28/8	8: 10
1,134.	»Ett löfte till Herren»	2: —
1,135.	A. O., Norderö	8: —
1,137.	»Offerkuvert» från Hälsingborg gm A. L.	26: 50
1,138.	Missionsvän, »Offerkuvert»	30: 25
1,139.	M. G., »	3: —
1,140.	K. J., »	2: —
1,141.	»Blanka pengar och ettöringar» af O. och H. K., Lund	36: 13
1,142.	A. W., Korsnäs	25: —
1,143.	H. och E. J., Jkpg, till E. Jonssons underhåll	100: —
1,145.	»Ur Guds rika förråd»	7: 25
1,146.	»Syster G:s sparbössa»	2: 75
1,148.	Ps. 63: 8, 9	500: —
1,150.	»Kinesernas vänner», Jkpg	500: —
1,151.	K. B.	75: —
1,152.	K. W., Spånga	5: —
1,153.	Kollekt i Hvetlanda 29/8	150: —
	Transport	3,567: 87

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	3,567: 87	
1,154.	»Herren min hjälp»	5: —	
1,155.	»Tisdagspengar, Sigrid»	5: —	
1,156.	M. W., rab. å H. S. Ö.	3: 75	
1,157.	Drefseryds arbetsförening	30: —	
1,158.	Kollekt i Ulriksdal 28/8	21: 50	3,633: 12

Särskilda ändamål:

1,075.	Missionsvänner i Mossby, Kumla, till V. Westers verksamhet	50: —	
1,076.	»En vän», till fru Berglings verksamhet	1: 50	
1,079.	»Födelsedagsgåfva från tvänne systrar, till Maria Nylins behöfvande skolbarn»	100: —	
1,083.	A. B., för H. Linders verksamhet	4: —	
1,085.	H. och A. B., Vara, till M. Pettersons verksamhet	15: —	
1,090.	H. G., till tältmissionen, gm M. F., Herrljunga	4: —	
1,097.	E. M. T., till H. Tjäder för utvidgande af kapell eller skola	34: —	
1,100.	I. G., till sommarhemmet i Kina	25: 34	
1,101.	O. Å., Askeby, »Ett löfte till Herren», för M. Ringbergs verksamhet	10: —	
1,104.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio-hai	20: —	
1,105.	J. A. H., Holmestad, för Jang Lohkwei i Sinan	50: —	
1,108.	Jak. 5: 7, 9, till missionsarbete på syskonen Svenssons station	10: —	
1,109.	A. J., Lindesberg, för evang. Liu-Iang-ts'ai	150: —	
1,110.	H. och E., »Herrens tionde», till arbetet på Mienchih station	30: —	
1,111.	Lilla Karin »till de små barnen i Kina»	1: —	
1,112.	»Onämnd», till I. Ackzells traktatspridning	5: —	
1,118.	A. T., Hälsingborg, för gossen Liu-Pan-hsih	50: —	
1,122.	Mariestadsvänner 16/8 till nya kapellet i Sinan	14: 31	
1,123.	»Yngve», till nya kapellet i Sinan	10: —	
1,124.	»Lilla Olga», till barnen i Sinan	5: —	
1,125.	H. S—n, Sthlm, till Ma-ta-sao i Yuncheng	10: —	
1,126.	H. L—n, B-- by, till J. Olsson för kolportörsverksamheten	15: —	
1,136.	»Onämnd, i Jesu namn», till O. Carléns verksamhet	15: —	
1,147.	»Onämnd, S—a», till bibel- och traktatspridning i Kina	25: —	
1,149.	»Onämnd», till nya kapellet i Sinan	5: —	659: 15

Missionshemmen:

1,080.	S. J., Örebro, till barnens sommarvistelse	50: —	
1,129.	A. och L. S., Sthlm, till Barnens Hem	50: —	
1,144.	»Onämnd», till Robertslund	100: —	200: —

Summa under augusti månad kr. 4,492: 27

Med varmt tack till hvarje gifvare!

"Den som planterar och den som vattnar äro ett, och hvar och en skall få sin lön efter sitt arbete."

1 Kor. 3: 8.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 19 Årg. 20. I OKTOBER 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare om. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Drottninggatan 55. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Kristi kärlek tvingar oss. — Brefafdelningen. — Afgudarne äro intet. — Oförgänglig pärla. — Bland blåklockor och liljor. — Adressförändringar på fältet. — För S. M. K:s bedjande vänner. — S. M. K:s bönemöten. — Från våra utresande missionärer. — Hans stjärna i Östern. — Till tidningens prenumerantsamlare.

Kristi kärlek tvingar oss.*

2 Kor. 5: 14, 15, 19, 20.

I dag är det missionens dag vid vår konferens. Det är därför, jag har valt denna text. Den synes mig nämligen angifva det enda, verkligt bärande *missionsmotivet.* "Kristi kärlek *tvingar* oss", eller, som det ock kan återgifvas, "*drifver* oss". Hvad är motiv? Jo, det är drifkraft, det som gör, att något går framåt.

Men, säger någon, det finns väl icke någon annan drifkraft för missionen än Kristi kärlek? Ja, så tänker man. Men när man sett litet in i saken, något studerat missionshistorien, kanske man funnit, att äfven andra motiv kunna göra sig gällande. Det kan finnas politiska, kyrkopolitiska och kulturella motiv. Hos den enskilde kan det vara mer pliktkänsla än egentlig kärlek. Det kan vara en hederssak att fortsätta, när man en gång börjat. Alla sådana motiv kunna hafva ett visst värde. Men det enda, som riktigt håller, är *Kristi kärlek,* kärleken till Kristus, framsprungen ur erfarenheten af hans kärlek till oss.

Detta är det enda motiv af verkligt värde. Det står långt framom äfven det, som man annars så ofta får höra missionärer tala om, nämligen kärlek till folket. Jag har träffat missionärer, som sagt: "När jag gick ut, tänkte jag, att jag skulle älska folket, att jag älskade det redan på förhand. Men när jag kom ditut och såg, hurudana de voro och lärde känna olikheten mellan deras lefnadsvanor och mina egna, var det mycket svårt att älska dem." Så kanske något af den romantik, som hade omgifvit missionskallelsen för den enskilde missionären, fick skalas af såsom något, som icke riktigt höll profvet. Var det då intet annat än detta, så blef det en stor tomhet. Men om Kristi kärlek var det verkliga missionsmotivet, kom just genom denna erfarenhet djupare och större kraft in i den missionärens lif. Det var något, som dog hos honom. Det var romantiken. Men Kristi kärlek lefde.

Vi måste dö med Kristus bort från så mycket, som vi förmena varit den drifvande kraften i vårt lif såsom kristna, såsom arbetare i Guds rike. Vi måste dö bort därifrån, för att den bärande kraften i vårt lif måtte blifva Kristi kärlek. Vi sjöngo i går den härliga sången: "En gång med Kristus på korset jag dog". Och så i refrängen: "Stund efter stund han i kärlek mig bär". Ja, vi behöfva hvarje stund få förnyad den en gång gjorda erfarenheten af Kristi kärlek, denna kärlek, som förde honom på korset i döden för oss, på det att vi måtte lefva — lefva icke oss själfva utan honom. "Allt för Jesus"! Det är, hvad som borde vara resultatet af denna konferens. Alla de där utanverken, som vi ofta litat på såsom de, som skulle bära oss, måste falla. Själfviskhetens synd, som inmängt sig till och med i vårt andliga lif, måste dö och *Kristi kärlek* spira upp till ett lefvande, friskt blomster, som undan för undan bär frukt i lifvet.

* Från Söderteljekonferensens missionsdag. Inledningsord af Dr. *Karl Fries* vid morgonbönen.

Hafva vi fått göra denna erfarenhet, hafva vi smakat denna härliga, underbara förmån att äga Kristi kärlek, då kan det icke vara annat än så, att vi också vilja *dela med oss* af det goda, vi fått. Härom säger Petrus, sedan han räknat upp alla de dyrbara gåfvor, som äro oss gifna i Kristus: "Ty om dessa stycken finnas och i rikt mått äro hos eder, så låta de eder icke vara overksamma eller utan frukt med afseende på vår Herre Jesu Kristi kunskap". Gå vi åstad och bära frukt, skall vår Fader förhärligas. Han vill, att vi skola dela med oss af det goda, vi själfva hafva fått.

Från Nehemjas bok minnas vi kanske, att när folket hörde lagen föreläsas, grepos de af en djup förkrosselse, emedan de funno, att deras lif stod på så långt afstånd från det ideal, som hade framhållits. "Allt folket grät", heter det, "då de hörde lagens ord." Men så fortsatte Nehemja — eller Esra, man vet icke hvilken det var af dessa två — och sade: "Gån bort och äten eder bästa mat och dricken edert sötaste vin och sänden omkring gåfvor däraf till dem, som icke hafva något tillredt åt sig, ty denna dag är helgad åt vår Herre. Och varen icke bedröfvade, ty fröjd i Herren är eder starkhet." Också leviterna lugnade allt folket och sade: "Varen stilla, ty dagen är helig, varen icke bedröfvade". Och allt folket gick bort och åt och drack. De sände ock omkring gåfvor af den mat de tillagat och gjorde sig mycket glada, ty de hade aktat på det som man hade kungjort för dem".

Hafva icke vi här fått sitta ned vid dukade bord i andlig mening och ätit af det bästa och druckit af det sötaste af Andens vin? Månne för att blott förnöja oss själfva? Nej, utan för att också skicka af det goda, som vi själfva åtnjutit, till dem, som icke hafva något åt sig tillredt, vare sig de stå vid vår sida här hemma i den krets, där vi hafva vår lifsuppgift, eller de bo långt borta och befinna sig i ett andligt mörker och en nöd vida större än den här hemma. Låtom oss hafva det sinnet, att vi icke lefva oss själfva utan känna både förpliktelsen och förmånen af att få dela med oss!

För Kristi kärlek gifves ett annat uttryck i de följande verserna af vår text, där det heter: "Gud försonade i Kristus världen med sig, icke tillräknande dem deras öfverträdelser, och nedlade hos oss försoningens ord." Här har några gånger under våra möten berörts den underbara för förståndet ofattliga men för våra hjärtan absolut nödvändiga *försoningens* hemlighet. Fullt intränga i den kunna vi icke, men vi kunna *erfara* den. Och hafva vi erfarit den, så är den det dyrbaraste vi äga, och hvad vi framförallt hafva att meddela åt andra. *Försoning, försoning!*

När vi se ut öfver världen, se vi, att där råder allt annat än försoning. Hvad vi se, är hat, bitterhet, strider. Tänk, om en dag det budskapet nådde oss: "Nu hafva de stridande ingått förlikning, nu har det blifvit frid!" Skulle vi icke löpa för att tala om det för den förste, vi fingo tag i? Skulle vi icke framställa det som den märkligaste, värdefullaste underrättelse i hela världen? Det kan visserligen tänkas, att då budskapet kom till någon afdelning af de stridande, dessa fortsatte att kämpa, och att fridsbudskapet icke hade någon betydelse för dem, men nog skulle det af de allra flesta mottagas med glädje och tacksamhet såsom något ifrigt efterlängtadt.

Det gifves en vida svårare strid än den nu pågående, en som nått sin afslutning genom segern på Golgata. Nu förkunnas frid i Kristi namn, och jag tror, att äfven denna fridsförkunnelse motsvarar en djup längtan i människornas hjärtan, om än många i sin förvändhet fortsätta att strida.

När vi gå ut med detta budskap om försoning, må vi minnas, att det gäller *alla* — hvar och en som vill. O, att detta försoningens budskap så grepe oss, att vi ställde oss till Guds förfogande, att vi öfvervunne de hinder, som stå i vägen, vår blyghet, vår människofruktan, och verkligen drefves af Kristi kärlek, att vi liksom i Kristi ställe kände oss hafva den uppgiften i världen att ropa ut försoningens verklighet!

När Herren Kristus gick här nere, förkunnade han: "Guds rike har kommit nära." Och Guds rike det är *frid*, det är *försoning*. Nu få vi följa i Jesu spår och i Kristi ställe säga till människorna: "Guds rike har kommit nära, och hvar och en som vill får blifva delaktig däraf. Hyllen Jesus såsom konung och ingån i hans rike!" O, att han finge så skrifva in detta ord i våra hjärtan, att det blefve *lif*, att det omsattes i lifvet! Då blefve det frukt. Första förutsättningen för att så skall blifva är, att vi ödmjukt därom anropa Herren, att vi i vår bön frambära oss själfva såsom ett offer åt honom, att vi ställa oss till hans förfogande. Det är härom vi närmast skulle förena oss, på samma gång som vi se tillbaka på dagar som gått och frambära våra hjärtans tack för allt, som Gud har gifvit oss ur sina rika förråd.

Gud är de eländas hjälpare, de svagas stöd, de förtviflades värn och de hopplösas frälsare.

Brefafdelningen

Chikongshan. Sintien. Honan d. 2 aug. 1915.

Till S. M. K:s syföreningar! Kära systrar i Herren!

Gifven Herren hans namns ära! Ps. 96: 8.

Medan jag i dag sitter på verandan till S. M. K:s hvilohem i Kina, måste jag sända eder alla en hjärtlig hälsning, som jag hoppas skall nå eder, tills ni åter samlas på hösten. Må Gud välsigna edra sammankomster hela vintern!

Gud sände sin egen Son till missionär i världen, och nu få vi fortsätta att så ut samma heliga säd, som vår Frälsare sådde. Måste icke vår själ uppfyllas af tack och lof vid tanken på, att vi få vara Guds medarbetare i detta stora frälsningsarbete? Allt är nåd, idel nåd!

Denna gång har jag icke mycket att meddela om arbetet, ty, som härofvan synes, är jag ännu i det hvilohem, som de flesta af eder nog varit med om att offra mer eller mindre för, för att vi härute skulle få en tillflyktsort undan sommarens hetta. Om jag nu riktigt kunde beskrifva det! Särskildt i dag är det så härligt häruppe. Luften är så frisk och ren efter åska och regn. Solen har gömt sig bakom ett moln, så att jag kan sitta utan hatt på trappan utanför huset. Framför mig har jag de vackraste berg, alla beklädda med grönt. På de nedersta bergssluttningarna växa t. o. m. furor. Där ser man också små stugor med åkerlappar utanför och inga murar kring husen — de påminna just om säterstugorna i gamla Norge. — Nu kommo tre små vänner trippande och räckte hvarsin liten bukett åt mamma och tant Dagny. Det var Elisabeth och Karin Beinhoff och min lille Rudolf. Jag vet ej, hvilka som äro de sötaste, blåklockorna eller de kära små.

Det inre af villan består förutom af kök och rum för de kinesiska tjänarna af en treflig matsal, en inbyggd, glastäckt veranda och tre sofrum. Verandan behöfs väl, ty det regnar och stormar mycket i dessa trakter. Vägarna äro emellertid sandiga och bli torra, så snart regnet är öfver.

Vi ha nu en tid fått vara skilda från andra vänner. Men nu är vår karantänstid öfver. Lille Elmer Beinhoff fick nämligen något, som liknade koppor. *Om* det var denna sjukdom, så var det ett mycket lindrigt fall. I morgon få han och hans mamma komma ut ibland oss igen. Dessa två ha varit skilda från oss alltsedan d. 2 juli. Vår villa ligger ytterst på berget, hvilket varit särskildt bra denna tid, ty därigenom ha vi, trots att här varit sjukt, kunnat vara ute ganska mycket i den närmaste omgifningen.

En konferens för kvinnliga missionärer har hållits, men på grund af Elmers sjukdom har ingen af oss deltagit i den. Förutom Beinhoffs, herr Landin och vi bo här en herr och fru Andersson, tillhörande C. I. M.

Om Gud vill, tänka vi i slutet af denna månad resa tillbaka till Hoiang. Ehuru här är så skönt, längtar jag tillbaka till arbetet bland kineserna. Jag är så tacksam mot Gud, att jag blifvit så mycket starkare. Doktorn har sagt, att det var alldeles nödvändigt, att jag fick denna tids långa hvila. Herren ser, hvad vi behöfva, och så leder han våra steg, dit vi själfva icke tänkt gå.

Fröknarna Ebba Burén, Anna Janzon, Svea Wibell, Maria Hultkrantz och Carléns bo omkring 7 minuters väg ifrån oss. Blott en liten dal skiljer oss från hvarandra. Fröknarna Hultkrantz och Carléns, som voro ganska klena, när de kommo hit, börja nu bli friska och starka.

De af våra vänner, som ha varit kvar på sina stationer, ha nog, efter hvad jag hört, haft en mycket varm, pröfvande sommar.

Det är en sak, jag vore tacksam för, om Ni med oss ville bedja Gud om ledning i. Våra troende unga män i Hoiang ha blifvit så intresserade för K. F. U. M., och från stadens högre läroverk är det flera af de studerande, som vilja vara med i en sådan förening. Kanske skall detta bli ett medel att få Hoiangs unge män förda till Kristus. En förening grundades på visst sätt också, innan vi reste. Men nu vänta de vid vår hemkomst, att vi skola hjälpa dem, så att rörelsen tar fart på allvar. Missionär och fru Olsson komma på hösten att flytta till Tungchow, emedan Svenssons, v. G., i vår skola resa hem. Min man blir ju därför ännu mer upptagen än förut. Bedjen nu med oss om kraft och ledning af Gud, att så många som möjligt af Kinas hoppfulla ungdom i Hoiang bli förda till Jesu fötter!

Eder i Herren tillgifna

Dagny Bergling.

Ur ett enskildt bref från fru *Ida Ringberg*, dat.

Mien-chih, aug. 6, 1915.

Tack för all förbön! Ja, Gud har hört bön. Malte har varit så frisk hela våren och sommaren. Och äfven nu, sedan sommarregnen börjat, är han lika kry.

Vi sakna de kära vännerna Stålhammars mycket. Att arbetet ej kan få samma tillsyn af två personer som af fyra, säger sig själft, men vi *söka* göra vårt bästa och bedja Gud göra oss till verkliga arbetare i sin vingård. Sedan nyåret har jag den lilla flickskolan om hand. Arbetet bland de unga har alltid varit det, som mest intresserat mig härute. Men att jag såsom gift härnere i Mienchih bland annat skulle ha skola låg långt utom min tanke. Skolan var dock igångsatt, och när St—rs reste hem, fanns här ingen annan, som kunde fortsätta arbetet. Och det som Gud så där lägger för ens fötter, kan man, vågar man ej skjuta ifrån sig. Jag har bara *små* flickor, några fler än dussinet. *Stora* kan jag ej taga emot, dels för lokalens olämplighet, dels för den ökade tid, deras undervisning skulle kräfva. Men dessa större flickor får jag sända till Anna Janzon, hos hvilken de blifva väl tillgodosedda.

De kristna ligga nu öfver mig, att jag i höst skall hålla en kvinnoskola under 2 à 3 mån. tid. Huru detta skall kunna realiseras, förstår jag ej, vet blott, att jag ej kan säga nej.

Vi hade en riktigt rolig läskurs på 14 dagar i april, då Fredrika Hallin med sin unga, präktiga bibelkvinna kom hit till min hjälp. Och kanske kan jag hoppas vidare på Fredrika, fast det är så många, som gärna vilja ha hennes hjälp.

Sedan kom stormötenas tid i maj, och då lämnade jag barnen på 6 dagar för att få vara med om mötet i Jongning. Jag red en åsna som vanligt. Malte hade gått flera dagar i förväg för att hålla dopklass med några män. Kvinnorna, som skulle döpas, hade varit med på kursen här i april. När jag på andra dagens middag kom fram, var Malte just redo med sin måltid. Jag var lerig och förskräcklig att skåda, ty jag hade nyss legat i en gyttjepöl, där åsnan fallit omkull.

Mötena höllos under en tältduk på en rymlig gård. Omkring 70 personer voro samlade. Fyra män och fyra kvinnor upptogos genom dopet i församlingen. Vi hade riktigt goda möten, och offervilligheten var stor. Kollekten på sönd. f. m. gick till 7,000 kash och täckte omkostnaderna för mötet (70 personer erhöllo mat i 3 dagar). Kollekten n:o 2 till församlingens verksamhet uppgick till 23,000 kash och en extra kollekt till kapellfonden till 50,000. "Hedningarna säga, att Guds församling blifvit till intet, men vi ska' visa dem, hur den tillväxer genom att köpa det bästa huset i sta'n till församlingshus", slöt gamle "äldste" Djang sitt anförande, som var fullt af entusiasm.

Ett 10-tal nya sökare antogos vid mötet.

Så kom stormötet här med 200 närvarande. I denna skara voro dock ett 60-tal skolbarn inberäknade. I dagar tre voro vi samlade äfven här, och det gick åt gröt i mängd, ty hirsgröt morgon, middag och kväll var den kost, som bestods af församlingen. Den som ville ha bröd, fick köpa det själf. Vi hade härliga möten. Den unge evangelisten Djin talade utmärkt flera gånger. Han har stora gåfvor, ett mycket godt sätt och många förutsättningar. Men han har kanske en något svag karaktär. Gud förmår dock hvad som helst. Bedjen, att Djin (= Guld) måtte bli äkta alltigenom, och att Guds Ande må få fylla honom helt och fullt! På detta möte hade vi glädjen få se 18 personer införlifvas med församlingen. Vi få skörda, hvad andra före oss ha sått. — Bland dessa 18 voro en gammal mor på 83 år, hennes båda äldsta döttrar (närmare 60 år) och hennes sonhustru (några och 50). Sonen — som väl fått vara medlet i Guds hand att föra dem ut ur mörkret — strålade af glädje. Denna familj kommer från södra landsbygden, där i ett 10-tal byar många blifvit kristna, kanske mest genom ofvannämnde "sons" inflytande.

Där nere i Stenby — den största af dessa byar, där de kristna något år samlats till gudstjänster — hoppas de nu få egen samlingssal. Insamlandet pågår flitigt i dessa byar. Om de kunde samla 40 täls, skulle Mienchih-kretsen gifva lika mycket. Och detta går nog bra. Men de behöfva allt dubbla summan för att kunna iståndsätta det hus, de önska få, för att där också kunna ha en liten småskola för gossar. Unge Djin har just hållit en veckas bibelklass därnere och upplifvat vännernas mod. Han söker mycket att hjälpa de kristna framåt till självfunderhållande principer. Men kan någon hjälp komma utifrån, mottages den naturligtvis med stor glädje.

När stormötet var öfver, och skolorna voro slut, kändes det skönt att liksom få andas ut litet. Just före mötet pågick i fulla två dagar examen i gossskolan, som jag åhörde och äfven Malte den tid, han kunde gifva, ty han höll samtidigt dopklass. Lärare och elever hade verkligen — så långt jag förstått — gjort sitt allra bästa. Examen gick med glans. Särskildt bra redde sig två små pojkar, som stodo där som tända ljus och med tindrande ögon. Det såg ut, som hade de läst flytande på väggar och tak, hvad de berättade om Israels barns vandring i öknen. Det var intet "rabblande" utantill utan en verklig lefvande historia, som de förtälide.

Sedan var tiden snart inne att samlas till konferens i Yuncheng, och denna vår konferens är alltid en stor högtid. Då får man träffa de kära syskonen, som med oss stå i striden härute, och samlas till rådplägning med dem om bästa sättet att strida. Då dela vi också segerglädje med hvarandra.

Juni och juli ha vi nu varit hemma och varit riktigt friska. Vi ha ej känt värmen svår. Malte har studerat kinesiska samt varit ute hos de kristna i Jongning och på södra landsbygden några gånger. F. n. har han en veckas bibelkurs med Mienchih-kretsen. Ett 20-tal män äro samlade.

Ofvannämnde Djin har hållit 4 bibelklasser i olika kretsar hvar och en på en vecka. Bibelkvinnan Fann är nu på 6:te veckan ute på södra landsbygden för att läsa med de kristna och intresserade kvinnorna i flera byar.

Min bibelkvinna, Li Chu si, som kom hit på nyåret, tycker jag riktigt bra om. Jag var mycket tveksam, om jag skulle taga henne, men det syntes, som om Gud ledde det så, och jag har all anledning att vara glad och tacksam. Hon läser bra, hvilket troligen är Emma Andersons förtjänst, samt är verkligen nitisk att vittna om Gud och hjälpa de kristna framåt. Hon har en stark tro till bönen och helbrägdagörelsen, och Gud har mången gång ärat hennes tro. Bären henne fortfarande fram inför Herren!

Sedan den 22 juli ha vi haft mycket regn; järnvägen är förstörd på otaligt många ställen, hela broar äro alldeles bortspolade o. s. v. För några dagar sedan steg vattnet i floden omkring 20 fot, ända upp till rälsen på stora järnvägsbron vid sydvästra stadshörnet. Vi känna oss riktigt afstängda från världen och längta efter den dag, då vi åter få höra ånghvisslan. Vi må dock godt i vårt hem och ha allt hvad vi behöfva, äfven om jag f. n. skulle tycka det vore godt, om här funnes en bod, där jag kunde få köpa litet smör och te, ty båda delarna äro slut. (Kaffet tog slut för längese'n). Vi hade ej beräknat vara hemma i sommar. I slutet af augusti få vi dock våra nya förråd, så det blir bara några veckors försakelse. Vi ha ej ko; dels är en ko dyr att föda här i Honan, dels ha vi ingen plats för en sådan.

Inte ens ett skjul för getter ha vi, sedan flickskolan flyttades hit. Men det går så bra ändå. Vi ha godt om ägg och frukt och hembakt bröd. Det är ett härligt fruktår i år. Blomsterrabatterna fröjda oss dagligen, och vi ha en skön promenadplats om kvällarna utmed floden eller längs järnvägen. Det är bara nåd, nåd alltsammans. O, att vi blefve nyttiga i Herrens tjänst!

Fru *Dagny Bergling* skrifver om verksamheten i Hoiang bl. a.:

Det är en f. d. major Shüins hustru, som jag skulle önska, att I hjälpten mig att bedja fram till Jesu kors. Hennes man har tagit afsked som officer och börjat med en mjölaffär. Han har kommit så helt öfver på Guds sida, men frun ännu icke, en begåfvad, fin kvinna. De miste sin äldste son på våren, och detta tog särskildt Shüin direkt från Guds hand. Hustrun synes efter detta alltmer ha närmat sig oss. Hennes sätt att tala inger mig den tanken, att Herren skulle göra också henne till en arbeterska i vingården. Det gör hjärtat så godt att se så mycket af Jesus lysa ut från en kines' ansikte, som fallet är med Shüin.

Det har åter varit oroligt i våra trakter. Ingen af de våra har blifvit skadad, men flera andra ha blifvit dödade af röfvare. Måtte myndigheterna snart gripa in, så att det fredliga folket får vara tryggt för öfverfall!

Den förfallne afguden i det gamla familjetemplet i byn Tsihli.

Afgudarne äro intet.

I utkanten af den lilla "Sjumilabyn", där vi åter tillbringa en sommar, ligger ett litet tempel på en höjd bredvid vägen. På hvardera sidan växa ett par jättecypresser, och jag har mången morgon suttit i deras skugga och njutit af den vackra utsikten öfver höjder och dalar, bort öfver Gula floden med det härliga Blomsterberget längst i fjärran. Glömmer aldrig, hur jag första gången njöt af denna fria utsikt, som icke skymmes af några grå murar.

Men det var ej om utsikten från templet, jag ville berätta, utan om något, som finns därinne. Templet är ett familjetempel och tillhör den i "Hans stjärna i Östern" förut omtalade fru Shïhs' släkt. Flera af denna tro nu på Herren, och äfven hos andra i byn har tron på deras gudar börjat vackla, hvarför templet fått förfalla. Vid en fest hvarje vår samlas dock några af släkten för att se om templet, och i fjol täcktes det bristfälliga taket med en halmmatta, hvarjämte en knippa majsstjälkar hängdes öfver afguden till skydd mot oväder.

En dag märkte någon, att barnen i byn lekte med vackra, svarta knappar. På tillfrågan, hvad det var, svarade de, att det var *afgudarnes ögon*. De hade klättrat upp och tagit bort det ena af gudens ögon samt flera från de många uppvaktande bilderna och detta på en plats, där deras fäder tilllbedt i så många år! Visst ådrogo sig barnen härigenom aga, men någon fruktan för gudarnes vrede förspordes ej.

I år har det ordats om att mura in gudarne i en grotta bakom templet samt förvandla detta till skola, så snart medel därtill kunna anskaffas.

Men ännu stå dessa förfallna bilder där som ett vittnesbörd om att den dag skall komma, då ingen längre tillbeder dem, då det skall blifva klart äfven för Kinas folk, att Herren är den ende, sanne Guden, och att afgudarne äro intet. Jes. 41: 24.

Maria Nylin.

Oförgänglig pärla.

En af Kinas kristna kvinnor.

Forts. fr. föreg. n:r.

Striden om en själ.

En dag inträffade något, som fick tjäna till att förbereda fru Lü's hjärta för mottagandet af nåden i Kristus Jesus.

Något högst ovanligt tilldrog sig i hennes annars så fridfulla hem. Det uppstod ett häftigt gräl, framkalladt däraf, att fru Lüs broder, som vistades i hemmet, hårdnackadt vägrade fullgöra sin plikt i ett visst fall. Detta gjorde fru Lü så uppbragt, att hon svor och bannade, såsom bara en hednisk kvinna kan göra. Oväsendet hördes in i missionärernas angränsande bostad, och slutligen begaf sig en af dem till det rum, hvarifrån de vredgade rösterna hördes. Vid missionärens allvarliga föreställ-

ningar lugnade sig fru Lü. Brodern bekvämade sig till att göra sin plikt, och hans hjärta blef från den stunden mer mottagligt för evangelium. Fru Lü kom sedan på aftonen till missionärernas hem. Hon såg mycket nedslagen ut och sade, att hon kände sig så olycklig, därför att hon gifvit vika för vreden och efter alla dessa års sträfvan att lefva ett rättfärdigt lif så kunnat förgå sig. "Således", sade missionären, "är detta allt, som vunnits under alla dessa år, då ni varit vegetarian?" Tårarna kommo fru Lü i ögonen, då hon svarade: "Det är allt. Jag har inte mer välde öfver mig själf nu, än jag hade för sjutton år sedan, då jag blef vegetarian." Allvarligt och kärleksfullt framhölls nu för henne Kristi renande och bevarande makt, och hon lyssnade begärligt, ty hennes hjärta var sorgset och betungadt.

Men ännu var ej segern vunnen. Satan släppte ej så lätt sitt byte. Efter någon tid upphörde fru Lü att komma till mötena. Hon hade blifvit förskräckt genom hemska drömmar och fruktade, att hon gjort orätt, då hon bevistat de kristnas möten. Och så beslöt hon att aldrig bryta sitt löfte och började ifrigare än någonsin upprepa sina böner till Buddha. En söndag efter gudstjänsten tog hennes man ut alla husets afgudar och familjetaflor för att offentligt bränna dem samt satte i stället upp några kristliga taflor och bibelspråk. Han ville visa, att Jesus nu skulle vara herre i hemmet och ej satan. Herr Lü var så lycklig, och missionärerna prisade med honom Gud, för att hans hem blifvit rensadt från afgudar. Under tiden satt hans hustru ensam och olycklig i en vrå af huset. När missionärerna frågade henne, hvarför hon ej kommit med till mötet, svarade hon: "Ack, jag ville så gärna, men jag vågar icke, jag vågar icke." — En af sökarna ville förmå herr Lü att blanda ett ägg i sin hustrus föda, utan att hon anade det, för att på detta sätt få henne att bryta sitt vegetarianska löfte. "Nej", svarade han, "det vill jag ej göra, men jag skall hålla i med att bedja för henne. När den Helige Ande fått öppna hennes ögon, skall hon af sig själf bryta löftet." Och så lämnades hon åt honom, som ensam var i stånd att taga bort täckelset från hennes ögon och leda henne in på den sanna, lefvande vägen.

En dag sade fru Lü till en af missionärerna: "Ni kan ej ana, hur jag lider. Det är, som om två makter kämpa om min själ, och jag slites emellan dem." "Det är verkligen så", svarade missionären. "Två väldiga makter, Gud och djäfvulen, kämpa om er. Båda vilja äga ert hjärta, men Gud skall vinna seger."

I hedniska länder begagnar sig Gud ofta af syner och drömmar för att inverka på själar, som ej på annat sätt kunna nås eller komma till frigörelse. Så behagade han i sin nedlåtande kärlek göra med fru Lü. En natt, då hon länge suttit uppe och upprepat sina böner till Buddha, såg hon i drömmen en för henne okänd man, som kom till henne, satte foten på hennes bröst och sade: "Håller du alltjämt i med att läsa dina böner till Buddha?" Hon vaknade förskräckt, och drömmen gjorde på henne ett djupt intryck.

En annan gång drömde hon, att hon just skulle knäböja inför en afgud, då denne tog af sig hatten, visade henne sitt hufvud, som var skalligt genom någon vämjelig hudsjukdom, och sade till henne, att det var bara bedrägeri med honom, och att hon ej skulle tillbedja honom.

En annan dröm, som hon berättade för missionärerna, gjorde ett ännu djupare intryck på hennes själ. Hon skulle i drömmen skilja två stridande åt och fick därvid ett sår i benet. När hon undersökte såret, såg hon till sin häpnad intet kött utan endast halm och fick den föreställningen, att hela hennes inre bestod af bara hö och strå. Då hon vaknade, hade hon en tydlig känsla af att denna dröm var af någon särskild betydelse, och så vände hon sig till fröken Johanssen för att få någon klarhet. Denna, som insåg, att drömmen var från Gud, och att detta var hans väg för att undervisa denna själ, upplyfte sitt hjärta i bön till Gud om ledning. Det föll sig så, att de stodo och samtalade invid en halmstack på fru Lüs gård. Fröken J. drog fram ett halmstrå och sade: "Se på det här strået! Är det mycket värdt? Ni behöfver blott röra vid det, så bryts det af, och om ni tar en tändsticka och tänder eld på den här stacken, så skall om några minuter endast litet aska vara kvar. Såsom det är med halmen, är det med alla de förtjänster, ni samlat ihop åt er för det tillkommande lifvet. När räkenskapsdagen kommer, skall allt brinna upp, och ni skall icke ha något kvar, hvarmed ni kan bestå inför Gud."

Detta gjorde ett djupt intryck på fru Lü, och den aftonen kom hon till mötet. Hon kunde ej längre bli borta, och stunden för hennes frigörelse närmade sig.

Gud vinner seger.

Några veckor förflöto, utan att missionärerna besökte Kucheng, och under denna tid hörde de intet om fru Lü. Men de voro ej tysta inför nådens tron. Vid deras nästa besök i Kucheng mötte dem flera af de kristna vid stadsporten med glädjestrålande ansikten. "Vi ha glada nyheter att berätta", ropade de, "fru Lü har brutit sitt vegetarian-löfte och lämnat sig helt åt Herren." Missionärerna prisade Gud för segern, och ännu högre steg lofsången, då de af fru Lü själf fingo höra berättelsen om Guds ledning med henne.

"Sedan ni lämnat mig", berättade hon, "var jag ännu orolig och kunde ej få någon frid utan blef alltmer olycklig. Det kändes, som om jag måste fortgå på den väg, jag så länge vandrat. Men en natt såg jag i drömmen den gamle mannen, som bor hos oss, och som uppriktigt söker Gud, stå framför mig i en hvit, glänsande dräkt. O, så härlig han var! Plötsligt varseblef jag några blodsdroppar, som tycktes flöda fram från hans hjärta, och så utropade jag: 'Det är Jesu Kristi, Guds Sons, blod, som har renat honom från alla synder. Det är därför, han är så härlig. O, att jag vore lik honom!' Sedan vaknade jag men somnade åter och hade nu en ny syn. En man med öfvernaturlig styrka fattade tag i mig. Hans grepp var så fast, att jag ej kunde röra ett finger. Jag bad honom släppa mig,

men han svarade: 'Om du ej lofvar att bryta med allt det gamla och att ångra dig af allt hjärta, så släpper jag dig icke.' Och jag svarade: 'Ja, Herre, jag vill göra allt hvad du vill.' Då släppte han mig. Jag vaknade och kände mig så fri och lycklig. Mina fjättrar hade brustit, snaran var söndersliten, jag var fri, och all min ofrid var försvunnen. Mitt hjärta är fullt af fröjd, och ni, som kämpat striden med mig och som bedit så mycket för mig, kunna nu vara lugna. Det afgörande steget är taget; jag kan ej gå tillbaka."

Forts.

Bland blåklockor och liljor.

För våra små missionsvänner.

Kanske mången liten missionsvän tänker, att våra missionärer i Kina ha det bra tråkigt. Vägarna äro dammiga och steniga, bergen gula och de kinesiska hemmen och deras invånare smutsiga. Nog är det sanning i något av detta, men tråkigt ha vi icke. Här finnas också grönklädda höjder, dalar prydda med bambuträd och t. o. m. tallar. De sistnämnda fröjda nog ögat mest, ty de tala om hemlanden i norden, som vi älska högre än alla andra land på jorden.

I går gjorde vi en liten utfärd. Deltagarna utgjordes av några bland S. M. K:s missionärer, som i år bo i sitt nya, trevliga sommarhem på Chikongshan — "Tuppfjället," så kallat, emedan mitt på bergssträckan höjer sig en topp, som liknar ett tupphuvud med kamm, och som sträcker sig ned till dalen, där tallarna växa och bäcken forsar. Tidigt på morgonen rägnade det, så att vi undrade, om utflykten kunde bli av. Vi böjde våra knän och bådo Gud om ledning.

Plötsligt upphörde rägnet, och så begåvo vi oss av. Ett par färdades i bärstol; vi andra hade stavar i händerna, ty det är på flera ställen ganska brant. Här och var ser man de vackraste små bergspartier, buskar, ormbunkar och så den muntert sorlande, klara bäcken. Stora stenblock kunna vara beklädda med slingerväxter.

På en plats gingo vi förbi en liten stuga. Gumman var ute och plockade grönsaker i täppan utanför sitt lilla hem. Hon uttalade sin förvåning över, att vi icke färdades i bärstol, men vi sade henne, att vi hade goda fötter att gå på.

Nedanför lågo vackra, terrassformiga risfält. Riset hade redan gått i ax men var ej moget. Risåkrarna ha friskare grönska än andra fält, ty de stå i vatten. Så funnos också vackra akacieträd. Ni barn komma säkert ihåg, att Guds ark var gjord av ackasieträ (2 Mos. 25: 10). Akaciorna ha fina, vackra blad, som varje afton sluta sig, och deras blommor likna röda eller vita silkestofsar. Så funnos överallt på kullarna blåklockor och ett par arter av gula liljor.

Efter en lång promenad voro vi nere i dalen och slogo oss ned på en grön äng nedanför ett berg, där vattnet forsade och brusade. Det var just hemlandstoner. Från både den ene och den andre hördes också utropet: "Nej, vad här är vackert!" De manliga missionärerna gingo emellertid snart längre bort till en vrå bland bergen, där det fanns en idyllisk badplats. Man kunde få simma där och dessutom få en härlig dusch. Under en klippa kunde man sitta helt bekvämt, medan det silverklara vattnet störtade ned över den badande.

Under tiden kunde vi andra taga fotbad, medan de små, som voro med, fingo bada och vada, hur de hade lust. Ni skulle ha sett lille Rudolf (knappt 2½ år) i sin röda kolt, hur innerligt förnöjd, knubbig och solbränd han vandrade omkring i vattnet, något, som han aldrig förr i sitt liv hade varit med om.

Litet senare samlade sig åter hela skaran till matbordet, som var dukat i gräset. Maten läto alla sig väl smaka. Skola vi se efter, vilka som voro med i sällskapet? Kanske ni känner någon av dem? Där se vi herr och fru Carlén, fröknarna Burén, Janzon, Hultkrantz och Wibell, herr Landin, ett par av Kina Inlandmissionens missionärer, Daniel Friberg (7 år), vilkens föräldrar tillhöra Augustanamissionen, och som i sommar vistats i fröken Buréns hem på Chikongshan, och till sist lille Rudolf Bergling med sin pappa och mamma.

Nu började det rägna litet. Med hjälp av bambukäppar och oljeduk blev ett tak spänt över vårt matbord. Paraplyer slogos upp, och rägnkappor togos på, men alla tycktes lika glada som förut trots rägnet, vilade eller läste. Herren lät också snart solen åter titta fram, men ej pressande het. Vi uppstämde svenska och engelska sånger, läste, bådo och tackade Gud.

Åter försvunno några för att bada. O, vad vi i fulla drag njöto av denna vederkvickelse! — En god kopp kaffe väntade oss på lägerplatsen tillika med kakor och bröd.

Så var tiden för uppbrott inne. Nog gick hemfärden litet långsammare, och vi vilade ofta, under det liljor och blåklockor fingo kärleksfulla blickar eller ock plockades för att göra oss sällskap hem och pryda S. M. K:s sommarvilla.

Om Herren dröjer att komma, blir det säkert en eller annan av er, små vänner, som en gång kommer hit ut för att ta del i arbetet, och då få ni nog också om somrarna vistas här, gå samma väg, som vi nu gått, ned i dalen, samt hälsa på liljor och blåklockor alldeles som vi i går.

Vi glädja oss nu åt att med förnyade krafter få vända åter ned till slätten för att där göra Jesus, vår Frälsare, känd och älskad av flera bland kineserna. Våra egna älskade barn och ni, små missionsvänner, vilja säkert med oss bedja Gud, att vi få nåd till att denna höst och vinter föra många till det rike, som väntar dem, vilka känna och älska Gud.

Ännu skönare ting än jordens liljor och blåklockor skola vi en gång få se i Guds paradis.

Chikongshan den 10 augusti 1915.

Med en hjärtlig hälsning från

Tant Dagny.

Adressförändringar på fältet.

Missionär och fru *Olssons* adress är numera: Tungchowfu, She. N. China. Fröken *Ester Bergs:* Hoyang, She. N. China. Fröken *Svea Wibells:* Pucheng. She. N. China.

De sist utresta missionärernas adresser: Missionär och fru *C. Bloms*: Yuncheng. Sha. N. China. Frk. *Maria Pettersons:* Sinanhsien. Ho. N. China.

På samtliga brefven till S. M. K:s stationer skrifves äfven: Swedish Mission.

Fröknarna *Ester Jonssons* och *Estrid Sjöströms* adress är: c/o China Inland Mission, Yangchow. Ku. China.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelseämnen:

Att Herren öppnat väg för missionär och fru Blom, systrarna Maria Pettersson, Ester Jonsson och Estrid Sjöström att utresa till Kina, och för de goda underrättelser, som anländt från dem.

Att Herren under den gångna sommaren i nåd fyllt missionens behof.

Att våra syskon på fältet under den starka sommarhettan bevarats friska — särskildt att missionär Malte Ringberg synes vara alldeles återställd (sid. 147). — Att fru Bergling, makarna Carlén och frk. Hultkrantz genom vistelsen på Chikongshan blifvit så stärkta, och att lille Elmer Beinhoff tillfrisknade (sid. 147).

För den hvila och vederkvickelse, som beredts flera af syskonen dels i frk. Buréns hem, dels på missionens sommarhem.

Att lugn rådt på alla stationerna.

De 8, som i Jongning och de 18, som i Mienchih i våras införlifvades med församlingen (sid. 148).

Djin samt den å sid. 148 omtalade unge kinesen.

Den växande offervilligheten i Mienchih och på kringliggande utstationer (sid. 148).

Shüin (sid. 149).

Böneämnen:

Att Herren må välsigna de senast utresta syskonen under deras vistelse i Kina och där göra dem till rik välsignelse.

Att våra systrar Ester Jonsson och Estrid Sjöström må få nåd till inhämtande af det svåra språket.

Verksamheten bland unge män i Hoiang (sid. 147).

Fru Ringbergs flickskola samt bibelkurs för kvinnor i Mienchih. Hennes bibelkvinnor (sid. 148).

Shüins hustru (sid. 149).

Att röfvarnas framfart snart åter må stäfjas (sid. 149).

Att Herrens Ande i rikt mått må få uppfylla alla missionärerna liksom deras infödda medhjälpare.

De missionsresor, som företagas i hemlandet.

S. M. K:s bönemöten

i Stockholm taga åter sin början i St. Görans kapell månd. den 4 okt. kl. 7 e. m. och i Betesdakyrkan tisd. den. 5 okt. kl. ½ 7 e. m., och inbjudas härmed till dessa bönemöten missionens vänner.

Åter säger jag eder, att om två af eder komma öfverens på jorden, hvilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem af min Fader, som är i himmelen. Matt. 18: 19.

Från våra utresande missionärer

låter allt godt. Två brefkort ha anländt från Ryssland, det sista afsändt den 7 sept. från Irkutsk, där det första tågombytet skulle äga rum. Detta försiggick lyckligt. "Här är", skrifver missionär Blom, "ganska kallt. Men vi lida för öfrigt ej brist på något."

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" utkommer i dagarna i sin 12:e årgång, rikt illustrerad och med många tilltalande bilder från missionsfältet. Vi få bl. a. målande skildringar af ledarekonferenserna och tältpredikan i Kina, af K. F. U. M.-arbetet därute och af det mångahanda, som kommer på en stationsföreståndares lott. Många uppmuntrande meddelanden lämnas ock om hur Guds rike går fram därute, och hur nåden förvandlar förut förmörkade hjärtan och lif. Om "Gamle Feng" t. ex. torde ingen kunna läsa utan att af hjärtat prisa Gud. — Af stort intresse är äfven en skildring från Svenska Bibelinstitutet vid Hagaberg af en f. d. elev.

Vårt hopp är, att kalendern äfven i år skall med kärlek mottagas bland missionens vänner samt stärka sambandet mellan missionsarbetarna och hemförsamlingen.

Priset är 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, när minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens expedition, 55 Drottninggatan, Stockholm C.

Till tidningens prenumerantsamlare.

Till dem af tidningens prenumerantsamlare, som under korsband erhålla sina ex. från expeditionen, och som ännu icke insändt likvid, ställes härmed en vänlig erinran att med det snaraste göra detta.

Redaktionen.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 20 Årg. 20. 15 OKTOBER 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: n. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af: ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Drottninggatan 55.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Missionstanken i ordets ljus. — Brefafdelningen. — Från våra utresande missionärer. — Från vårens stormöten. — Axplock från fältet. — Tacksägelse- och böneämnen. — Redovisning. — Hans stjärna i Östern. — Försäljning.

Missionstanken i ordets ljus.*

Till de ljusaste sidorna af nutidens församlingslif hör den alltmer stigande förståelsen af missionsarbetet. Dock finns det ännu många bland dem, som kalla sig kristna och, djupast sedt, kanske också äro det, som stå ganska främmande för missionstanken. De hafva svårt att förstå, att det tillhör ett normalt kristligt lif att vara med i missionsarbetet. Men i fråga om detta ha vi icke rättighet att göra som vi vilja, och vi taga skada till våra själar, om vi icke äro med om förverkligandet af Bibelns stora missionstanke.

Orsaken till att Herrens egendomsfolk Israel förfelade sin uppgift var, att de icke förstodo, det de och missionstanken hängde oupplösligt tillsammans. Det var visserligen icke Herrens mening, att det gamla Israel direkt skulle bedrifva hednamission. De kunde icke gå ut med frälsningsbudskapet till hedningarna, ty världens frälsare var då ännu icke kommen. Men ehuru det icke var missionstid, påträffa vi gång efter annan i Gamla testamentet *missionstanken.*

Ja, den stora missionstanken står som en ingångsport såväl till lagen som psalmerna och profeterna.

Redan på Bibelns första blad träffa vi, hvad vi skulle kunna kalla, en af *missionstankens eviga grundvalar.* Hela världshistorien är så att säga byggd på missionstanken. Denna innebär, att folk efter folk skall blifva delaktigt af evangelium. Ja, missionstanken är liksom själen i världshistoriens arkitektur. Grundvalen måste därför läggas djup och fast, och därför påträffa vi den redan på Bibelns första blad.

Vi läsa där, att människan blef *skapad till Guds afbild.* Det är en af missionstankens eviga grundvalar. Ty hade icke människorna varit skapade till Guds afbild, hvartill tjänade det då att bringa dem evangelium? De hade då icke förstått det. Ja, det hade aldrig kunnat bli tal om en världsmission, om icke alla människor, ända ned till de allra lägst stående, varit skapade till Guds afbild.

Vidare finna vi på ett af Bibelns första blad, att alla människor äro *bröder.* Det är Bibelns klara lära, såsom ock den förste hednamissionärens, att alla folk på jorden äro *af ett blod.* Vi äro ett blod med hottentotter och eskimåer, och hvad namn de olika folken än bära. Om rasmotsättningarna i världen, som sannerligen äro djupa, vore *så* djupa, att de sprängde människosläktets enhet, skulle de också ha sprängt missionstanken. Men nu är detta ej fallet. Bibeln lär oss redan vid ingången till lagen, att alla människor äro bröder. Låt vara, att bröder kunna komma långt ifrån hvarandra, broder kan dock aldrig blifva likgiltig för broder.

Men äro alla folk bröder, då äro ock alla *syndare.* Hade några sjunkit så djupt, att de blifvit

* Anteckningar från ett missionsföredrag af pastor *Skovgaard—Petersen* vid konferensen i Södertälje.

djäflar, då hade de intet gagn haft af evangelium. Nu lär Bibeln, att *alla* kunna frälsas genom Guds kraft, och att således alla äro syndare. Till graden och arten kan det vara stor skillnad mellan syndare, men djupast sedt stå vi dock alla under samma villkor. Ingen kan frälsas genom sin egen kraft. Hvar och en kan däremot frälsas genom Guds kraft. Därför äro vi skyldiga alla människor evangelium, som är Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror.

I 1 Mosebok förekommer ett kapitel, som de flesta knappt torde veta, hvad de skola göra med. Det är kap. 10, som endast innehåller 70 namn. Det är, tycker man, så torrt och så tråkigt. Och ändå är det ett af Bibelns dyrbaraste kapitel. Innan Gud i kap. 11 omtalar, hur han i Abraham utvalde ett folk åt sig, har han i kap. 10 låtit uppteckna alla jordens folk och därmed fastslagit, att ehuru han särskildt utvalt *ett* folk, har han icke glömt alla de andra. Många folk ha glidit ut från vår horisont men icke ett enda från Guds horisont. Han kommer ihåg dem alla.

Gud är historiens Gud, alla folkslags Gud, men äfven *evangelii* Gud. Däri ligger möjligheten till seger för missionen.

I det bekanta ordet till Abraham: "I din säd skola alla släkten på jorden varda välsignade" fastslår också Herren, att det *mål,* han åsyftar, är *alla* jordens släkters frälsning. Detta ord till Abraham, uttaladt redan i det Gamla testamentets begynnelse, är liksom preludiet till världsmissionen.

Gå vi så till psalmerna, så möta vi också där missionstanken men icke i dess grundval utan i dess *allvarliga kamp.* Missionen är en andarnas kamp, en kamp mellan ljusets och mörkrets makter. Den kampen skildras bl. a. i den andra psalmen. Där målas icke hedningarna som älskvärda naturbarn, som gå i palmernas skugga och längta efter Gud — det är missionsromantik — utan såsom fallna varelser med sinne blott för det fåfängliga, behärskade af en falsk frihetslusta, stadda i uppror mot den lefvande Guden. Slutet af psalmen skildrar, hur den treenige Guden inlåter sig i kamp med dessa hedningar. Fadern gör det genom sina domar, historiens tuktan, genom hvilken han söker tämja folken. Sonen gör det genom sin bön om att hedningarna må blifva hans arfvedel och jordens ändar hans egendom. Och Anden gör det genom att hviska så stilla till människorna, att de skola böja sig, att de skola komma till förstånd.

Missionskampen är, djupast sedt, icke en kamp mellan hedningarna och Herrens församling utan mellan den fallna mänskligheten och den treenige Guden. Men såsom hans medarbetare, barn och tjänare skola *vi* gå in i den kampen, ställa oss på Herrens sida och söka hjälpa hedningarna till att förstå Faderns dom, att öfverlämna sig åt Sonen såsom hans egendom, att böja sig och komma till förstånd.

Redan vid ingången till profeterna möta vi åter missionstanken. I Jes. 2 kap. finna vi den. Men det är icke en af missionens grundvalar, vi där se, eller missionstankens *allvarliga kamp,* utan *missionstankens segerbild.* Sju hundra år före Kristus uttalas där ord, som vi i våra dagar se gå i uppfyllelse. Där förutsägas fyra ting:

För det första säges, att det berg, där Herrens hus är, skall vara det yppersta bland bergen och upphöjdt öfver andra höjder. Profeten vill med dessa ord säga, att den religion, som hör hemma på Sions berg, skall en gång lyfta sig högre än alla andra religioner. — Det är just detta, vi börja se i våra dagar. Aldrig någonsin hafva så många på jorden böjt knä för Jesus som i denna generation.

Men icke nog därmed. Vi se för det andra, att massor af dem, som icke omvändt sig till kristendomen, börja inse kristendomens öfverhöghet och företräde framför deras egna hedniska religioner. Detta framgår däraf, att de börjat reformera sina egna religioner och som måttstock tagit den kristna moralen, att de börjat blygas öfver sina gamla osedliga myter o. s. v.

Och följden af att kristendomens öfverhöghet blifvit insedd, är för det tredje, att folken skola säga: "Låtom oss draga upp till Herrens berg". Just detta har börjat inträffa. Ända intill den sista tiden ha genom missionsarbetet *enskilda* själar vunnits för Kristus. Nu ha *kristliga folkrörelser* börjat ute bland hedningarna. Så t. ex. hafva bland hela folkslag i södra Indien, här och där i Bengalen, på Sumatra, i sydvästra Afrika o. s. v. rörelser ägt rum i riktning mot Kristus.

Och hvad är för det fjärde följden häraf? Jo, att Herren blir *domare* i folkens stridigheter. "Han skall döma mellan hednafolken och skipa rätt åt många folk." Och så uppfylles den sista utsagan, att fridstiden inbryter på jorden. Det är Guds klara uttalande, att först när folken komma för att lära af Herren, Jakobs Gud, först då blir det frid på jorden. Det bästa, som kan göras för fredssaken, är därför att arbeta på utbredande af Kristi evangelium. Hvarenda missionär är också en arbetare för den stora fredssaken. Ett drag i missionens segerbild är, att den är en *världsmission.*

Men vi komma nu till det *vemodiga*. Guds missionstanke uppfattades icke af det gamla Israel. I stället för att upptaga missionstanken, i stället för att lefva i längtan att få dela frälsningsbudskapet med hedningarna, inkapslade sig judarna i sig själfva. Det utvalda folket kom aldrig i det rätta jämviktsförhållandet till hednafolken utan gingo från den ena ytterligheten till den andra. Än läto de smitta sig af hednafolkens styggelser och förföllo i afguderi, än föraktade de hedningarna. Och på grund häraf voro de icke skickade till att utföra någon mission bland hednafolken. De hade förlorat själfva *missionssinnet*. Samma drag återfinna vi i det Nya testamentet. Man säger, att Israel blef förkastadt, därför att det förkastade Jesus. Och det är naturligtvis riktigt men ändock icke hela sanningen. Mellan den stund, då Israel förkastade Herren Jesus, och den stund, då Gud förkastade Israel vid Jerusalems undergång, lågo 40 år. Hvartill brukade Israel dessa 40 år, sin sista nådetid? Till att hindra missionstankens utförande. Öfverallt dit Paulus kom för att förkunna frälsningens evangelium för hedningarna, möttes han af den våldsammaste fanatism hos judarna. De förstodo icke, att de voro utvalda för de andras skull, och så kom domen till sist öfver dem.

Och nu — må icke *vi* upprepa det gamla egendomsfolkets synd! Vi äro också utvalda. Vi hafva det stora privilegiet att från barndomen tillhöra dem, som kallas "de första". Må vi se till, att vi icke blifva "de sista"! Vår ställning är så gränslöst mycket lyckligare än hednafolkens. Hvarför hafva vi erhållit detta privilegium? — *För de andras skull*, icke för att själfva njuta. Må vi höra de suckar, som gå genom världen, och förstå, att det att vara en frälst människa är att vara med i den stora striden. Och få vi icke personligen ägna oss åt det stora missionskallet, må vi vederkvicka och stärka de stridande med en dryck friskt vatten!

Arbetsklockan har ringt genom allt, som talats dessa dagar. Den har ringt till arbete för Guds folk — till det stilla, djupgående arbetet på vinnande af helgelse och alltmer likhet med Jesus. Den har också ringt till det arbete, som sträcker sig till jordens ändar. Må vi lyssna och fara hem med det sinnet: "Guds arbetsklocka har ringt — och vi vilja följa kallelsen." Amen.

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

Hoyang, She. N. China den 31 juli 1915.

Älskade missionsvänner!

Ehuru midt i sommarvärmen med åtföljande stillhet i arbetet, vill jag ändå sända en hälsning. Jag tror ej jag sändt någon personlig hälsning sedan lille Stens himmelsfärd. Några dagar tillbaka var det tre månader, sedan Jesus tog honom hem till sig. Mammas hjärta var nog nära att brista, när det blef verklighet för henne, att hennes skatt ej mer fanns på jorden. Och hvad pappa kände, när han fick lägga sin älskade gosse i kistan — är ej så lätt att skildra. Men Herren är *all* hugsvalelses Gud; det ha vi erfarit. Vår älskling ligger gömd i Hancheng till uppståndelsens morgon.

Sedan dess ha vi fått vara med om både den kinesiska och den utländska konferensen. Efter den sistnämnda fick jag i sällskap med bröderna Tjäder och Landin göra en tur mot norr till Pingiangfu, Hongtong, Chaocheng med fl. platser, broder Tjäder hufvudsakligen för sitt kapellbygge, vi andra för att studera skolor och församlingslif. Turen blef lyckad och jag tror till praktisk nytta för oss alla. I Yuncheng väntade min Johanne, och efter ett par dagars vistelse där begåfvo vi oss hem till Hoyang, dit vi anlände sista dagarna i juni. Under den månad, som gått sedan dess, ha vi fått vara friska och krya samt genom Herrens nåd kunnat arbeta med lif och lust. Utom de löpande göromålen och resor ha vi kunnat ägna oss åt studier, som alltid är en glädje att få göra, då tillfälle gifves. Hvarje e. m. ha vi haft en sångstund med kineserna på stationen. Kineserna älska i regel att sjunga, hvarför de mycket värdera sådana stunder.

För närvarande ha vi ganska lugnt i dessa bygder, men under juni härjade röfvarna ganska vildt. Vi ha hört om förfärliga grymheter, där de farit fram. Emellertid drefvos de af soldater från Tungchowfu mot norr. Små band låta dock fortfarande höra af sig här och där. Soldaterna ha lyckats fasttaga ganska många af bofvarna. En stor del ha afrättats, och ej få sitta fortfarande i häkte. Sista gången jag predikade i fängelset, fick jag tillfälle att se dessa hemska typer på nära håll. Sedan jag slutat mitt vanliga tal till fångarna ute på gården, där de bruka stå uppställda, gick jag in i det rum, där röfvarna förvarades. I en stor, stark träbur sutto åtta inspärrade. En del buro fotbojor, och en del hade fötterna fastslagna i stockar. En var mycket språksam, och honom frågade jag ut litet om deras förhållanden, samt hur de kommit i detta elände. Därefter pekade jag så enkelt jag kunde på det enda hopp, som återstod för dem, samt lämnade olika traktater till deras vaktare med en vänlig anhållan, att han skulle läsa dem högt för fångarna. Arma människor, hvilken

hopplös syn det var! Länge sutto de ej där. Några dagar efteråt skötos sju, och i dag har ännu en fått sätta lifvet till; kanske var han den åttonde. Jag undrar, om jag i morgon skall träffa en ny skara, som jag också ser för sista gången.

Jag nämnde, att röfvarna fara fram med stor grymhet, men så blifva de äfven själfva föremål för samma behandling, då de råka i rättvisans händer. För en tid sedan hade soldaterna lyckats fasttaga sex röfvare. På vägen till staden började fyra af dem krångla och förklarade, att de ej orkade gå. "Jaså", röt rättsbetjänten, "knäböj!" — Och inom några ögonblick lågo där fyra liflösa kroppar. Med deras hufvud i handen fortsatte soldaten in till staden, och där lät mandarinen genast till allmän varning spika upp ett hufvud öfver hvar och en af de fyra stadsportarna.

De som läste H. S. Ö. för förra året, minnas kanske en artikel om "Sökaren Li och hans äfventyr". Den stackars mannen hittades för en tid sedan ej långt från hemmet utan hufvud. Han hade haft gräl med någon, som sökt tillfälle och tagit honom af daga. Arma människor! Hur stort är ej deras elände, och i huru starka bojor har ej mörkrets furste slagit dem! Jag tror i sanning det kan sägas om oss som om ängeln i Pergamus: "Vi bo, där satans tron står". Och vore ej hoppet om seger så visst, huru vågade vi då fortsätta kampen?

Det var en mörk tafla, jag nyss skildrat, men den är sann. Må den därför få mana till uthållig bön för våra troende, att de må stå fasta och i sanning vara ljus, som skina klart! Bedjen ock för oss, af Eder utsände, att vi må kunna leda och ordna arbetet, så att de största resultaten vinnas! Bedjen först och sist om flera arbetare för den myckna skörden!

Vi ha haft en mycket torr sommar ända tills för en kort tid sedan, då vi fingo god nederbörd. När regn ej föll, steg priset på säd för hvarje dag, men så snart regn föll, sjönk priset otroligt hastigt.

Till sist ville jag bedja vännerna ihågkomma ett par saker inför Herren. Först den evangelistkurs, som under sept. månad skall hållas i Yuncheng för hela fältet. Broder Sandberg och undertecknad fingo af konferensen det ansvarsfulla uppdraget att leda denna. Huru önska vi ej att de, som komma dit, må vända åter ej blott med ökadt vetande utan med *hjärtan, som brinna* af kärlek till Herren Kristus och själarna. Så är det bestämdt, att min hustru och jag i höst skola lämna Hoyang och flytta till Tungchowfu för att nästa vår öfvertaga arbetet där, då syskonen Svensson resa hem. Vi ville utbedja oss eder förbön, att allt måtte bli till Herrens namns förhärligande. Så ännu en sak. Min Johanne är tacksam, om hon får bli ihågkommen i särskild förbön från den 15 sept. till den 15 okt., då hon i Tungchowfu skall leda en bibelkurs för Shensi-provinsens bibelkvinnor, också detta på uppdrag af sista konferensen.* Herren välsigne vårt arbete under den kommande hösten och vintern — både Edert och vårt! Må *förblifvande* frukt blifva resultatet!

Min hustru förenar sig med mig i de innerligaste hälsningar

Edert sändebud

Josef Em. Olsson.

Uang-iao-teo d. 13 aug. 1915.

Kära missionsvänner!

"Allt hvad I gören med ord eller gärning, det gören allt i Herren Jesu namn". Kol. 3: 17.

Blifve detta allas vårt motto!

"Jag vill kämpa, jag vill strida för ett evigt lif.
Jag vill sträfva, tåligt bida, Herre kraft mig gif!
Ingenting mig hindra får, framåt blott i Jesu spår,
Ila, ila, ingen hvila, förr'n jag kronan når!

Kallad att en gång för tronen, för din tron, Guds Lamm,
Saligt höja lofsångstonen — Må jag skynda fram!
Till Guds härlighet det bär, allting må försvinna här,
Blott jag hinner, blott jag vinner segerkronan skön!"

Detta är min själs innersta begär.

Midsommaraftonen styrde jag mina steg till vårt nya sommarställe, 3:ne skröpliga, men fuktfria jordgrottor i byn *Uang-iao-teo*, en liten täck boningsort, inbäddad bland löfträd på sluttningen af den ansenliga bergskedja, som stryker fram söder om vår stad. Vi ha ungefär 3 kilometer hit.

Min man, som var på en resa, kom först en vecka senare. Det var så kärt att få ta emot honom, sedan allt var putsadt och i ordning. Vänner, hur angelägna böra vi ej vara att ha allt redo för vår himmelske Brudgums ankomst, allra helst som vi ej veta dag eller stund, när han varder uppenbar!

I byn här nedanför bo nitton familjer. Alla äro vänliga mot oss och lyssna gärna till Herrens ord. Vi ha haft ända till fyrtio personer på våra möten. En blind gumma säger sig vilja tro på Jesus. Förstlingskärfven från denna plats är redan inbärgad. För flera år sedan kom en fattig änka, som det syntes händelsevis, in på missionsstationen i Chiehchow (= Haj-djå), just då jag hade bibelklass med kvinnorna. Vi läste om Lasari uppväckande, och denna berättelse gjorde ett mäktigt intryck på vår nya vän, kanske mest emedan hennes ende son, hennes ålderdoms stöd, kort förut dött till följd af olycksfall. Från den dagen kom mor Uang, så kallades hon, ganska regelbundet till gudstjänsterna. Ofta hände det ju, att hon räknade fel och infann sig på lördagen eller måndagen i stället för på söndagen. Efter någon tid begåfvo vi oss till Sverige, och när jag år 1913 återvände till Kina, hade den gamla nedlagt sin vandringsstaf.

* Tyvärr anlände detta bref så sent, att det nu först kunnat införas. Missionens vänner få nu bedja, att den sådd som redan gjorts, må bära evighetsfrukt.

Bykvinnorna här säga, att mor Uang sista tiden af sitt lif ofta grät af längtan efter mig och frågade, om inte hennes fru kommit tillbaka. O, hur gärna jag hade velat stå vid hennes torftiga bädd, läska hennes torra läppar och hviska det underbara *Jesusnamnet* i hennes öra, det namn, som skänker mod äfven i dödsskuggans dal! Gud vare lof, striden är nu öfver och målet vunnet! De vittnesbörd, jag här hört om den enfaldiga kvinnans tro på Herren och hennes försök att göra hans namn kändt, ha mycket uppmuntrat mig. En kväll, då jag samspråkade med kvinnorna, berättade en af dem, att mor Uang, när nöden ibland var riktigt svår och hon grät och inte visste sig någon råd, helt plötsligt lyste upp, slog tillsammans händerna och utropade: "Vänta bara, tills jag får gå hem till Gud i himmelen! Då är allt lidande öfver, då får jag en krona af guld på mitt hufvud, gyllene harpa i min hand och gå på gator af guld. O, o, o!" och så jublade hon af hjärtans fröjd.

De kära Chiehchow-systrarna ha äfven i år letat sig fram till vår lilla vrå bland bergen. Tidigt i söndags morse kom en hel rad — ett tjugutal — intågande på gården. Efter den glada fridshälsningen slogo sig alla ned under det stora skuggrika gräshoppsträdet (Styphnolobium Japonicum), där de först intogo litet förfriskningar och sedan hade en ljuflig sångstund. Vår kära *Ü-ch'ing* — förr kallad *In-ua* — en af de sju, som döptes påskdagen den 19 april 1908, ledde sången. Hon har en god sångröst och tjänar villigt med sin gåfva.

Henrik predikade sedan öfver Upp. 1 kap. På e. m. slogs läger på en af de många terrasserna ofvanför grottorna, och där i de väldiga asparnas skugga serverades te, vattenmeloner (en af dem vägde 10 kg.) samt drufvor från vårt eget vinträd i Chiehchow, som nu för första gången på tjugu år bär frukt, rik och ädel frukt. Det grundliga rensandet förra hösten har gifvit upphof till denna härliga skörd. En lefvande illustration till Joh. 15, icke sant? Guds ord, bön och sång afslutade vår samvaro, som jag tror ej skall vara utan frukt. Åsynen af denna skara Kristi bekännare, kvinnor, rena och lyckliga, alla med "stora" fötter, och den inbördes kärlek, som afspeglades i vårt umgänge, skall helt visst utöfva ett godt inflytande på folket här.

Den 26 dennes ämna vi flytta in till staden. Gosskolan öppnas den 28:de. Vår snälle mångårige kock i skolan orkar nu ej längre med det stränga, ständigt växande arbetet, utan vi måste söka oss en ny. Herren gifve den rätte mannen!

I morgon reser Henrik till *Üsiang* på det sedvanliga månadsmötet. Måtte han genom nåden få blifva de troende till mycket gagn! Jag får genom förbön dra mitt strå till stacken. Ännu ha vi ej fått någon evangelist för nämnda plats. Äldste Ching ger all sin tid till verksamheten där. Han behöfver mycken nåd för att ej gifvas upp.

Bjälkarna till Chiehchows blifvande kapell ha nu sågats och hemkörts från Yuncheng och kommit under tak. Vi äro så tacksamma mot Herren för denna början. I dessa dagar skall tomten rödjas. "Man-man-tih", d. v. s. småningom, fortgår verket. I Herrens tid skall det fullbordas. Äfven vi skola en dag "få föra fram slutstenen under jubelrop: Nåd, nåd må hvila öfver den".

Bedjen för oss, att vi må varda beklädda med kraft från höjden enligt Jesu löfte till sina första lärjungar i Luk. 24: 49! Vi äro i stort behof däraf. Bedjen ock för den infödda församlingen! Ropa och spar icke för *Chiehchow!*

Min man förenar sig med mig i en hjärtlig hälsning.

Eder i Andens kärlek

Hilma Tjäder.

* * *

Utdrag ur bref.

Från *Ishih* skrifver *Axel Hahne:*

I en af kretsarna, Linchin, ha vi en frivillig medhjälpare i förre evangelisten, diakonen Kuo. Denne har med sin andliga värme fått vara till välsignelse för de troende där, så att dessa i stället för att förlora modet genom tre mäns affall till katolicismen, nu synas mer hängifna Herren än förr.

Vännerna i västra delen af Uanch'uan-distriktet ha länge önskat och bedit, att de måtte få en lämplig samlingslokal. De ha hittills samlats i ett gammalt stall. Nu har Herren gifvit dem en god lokal till rimligt pris. Hälften däraf ha de själfva betalt; den andra hälften har betalts af missionen. Detta har verkat så uppryckande på dem, att de nu mycket flitigare än förr besöka gudstjänsterna, och äfven hedningarna komma gärna och höra. Men nu måste vi räkna denna plats som en särskild krets med kraf på regelbundna månadsbesök, så det gäller att få *6 söndagar i månaden* — försåvidt *missionären* skall kunna besöka hvarje krets en gång i månaden.

Då predikan och bokspridning en tid så godt som legat nere på grund af tre evangelisters sjukdom, har detta arbete i stället upptagits af de troende själfva. De komma och be att få evangelier och traktater till spridning, och Gud har välsignat denna "handel", så att det lyckats dem sprida mycket böcker. Särskildt trogen häri har en änka från Linchin-trakten varit. Hon har ju icke kunnat som männen gå ut på marknaderna och sprida böcker, men hon har vandrat omkring i byarna i sin hemtrakt, samtalat med människor och utbjudit sina böcker, allt med godt resultat. En granne frågade henne vid ett tillfälle, hvarför hon alltjämt följde denna lära, då hon ännu icke blifvit rik därigenom. "Å, hvad skall jag med rikedomar till", svarade den troende kvinnan, "bara jag har mat och kläder, så att jag kan ta mig fram i detta lifvet, behöfver jag inte mer. Sedan får jag en stor härlighet i himmelen."

I gosskolan ha vi under vårterminen på ett särskildt sätt erfarit Guds goda hand öfver oss. Rundtom ha barn dött i difteri och andra smittosamma sjukdomar, men våra gossar ha bevarats. Samma nåd har ock vederfarits flickskolan. Det har också förnummits en sådan god fridens ande bland de annars rätt ostyriga pojkarna, en alldeles sär-

skild stillhet och ett aktgifvande vid ordets förkunnande, så att man icke kunnat tro annat, än att Guds nåd varit verksam uti dem. Ja, jag tror, att flera af dessa kära små höra Jesus till och ha sina hjärtan öppna för honom.

* * *

O. Carlén skrifver från Chikongshan den 24 aug.:

I dag vid morgonbönemötet läste vi Ef. 5. För egen del kom jag att stanna för v. 20: "*Alltid* tackande Gud och Fadren för *allt* i vår Herre Jesu Kristi namn." Om vi alltid minnas att för dem, som hafva Herren kär, skall allt samverka till det bästa, kunna vi äfven tacka för *allt*. Huru mycket ha vi ej att tacka för, om vi se ej längre tillbaka än ett år! Huru trofast har ej Herren varit alla dagar! Under sjukdomstiden var han så nära. Vi ha känt kraften af mångas förböner. Herren skall särskildt välsigna dem, som gifvit oss ett rum i sina böner inför Gud.

När sommarhettan började, hade Herren genom några vänners frikostiga gåfvor redan öppnat väg för oss att få komma hit upp på detta svala berg. Då vi kommo hit i slutet af juni, orkade jag ej mer än att gå till och från kyrkan, som ligger 10 minuters väg härifrån. Nu är jag så stark, att jag kan gå upp och ned, backe efter backe. Ja, Gud vare tack, han har kraft att gifva åt de trötta och svaga!

Genom bref från Juicheng ha vi hört, att en af våra församlingsmedlemmar fått hembud. Det var gamla Chin, skräddaren, som länge varit sjuk. Det blir tomt efter honom, ty han var en af de snälla gubbarne, men vi unna honom ro och hvila. Bedjen för oss alla, att vi må vara redo, då Jesus kommer! Han kommer snart, ty det har han själf sagt.

Från våra utresande missionärer.

Från Dairen i Kina skrifver missionär Carl Blom den 13—14 sept.:

Efter en i allo lyckosam resa äro nu vi, som ha Shanghai till mål, vid slutet af vår järnvägsresa och ha blott två dagars ångbåtsfärd igen. Vi ha efter hela vägen mottagit bönhörelser, såsom vi ju hade skäl att vänta. Och liksom vi alltid vid hvarje tågombyte haft anledning till tacksägelse, så äro vi också vissa om, att I, som bären oss i förbön, med oss viljen deltaga i tack för bönhörelsen.

*

Missionär och fru Blom skulle, innan de begåfvo sig till S. M. K:s fält, eskortera systrarna Ester Jonsson och Estrid Sjöström till Shanghai, hvarifrån dessa hade att resa till Kina Inlandmissionens språkskola i Yangchow.

I främsta raden fr. vänster: Fru Blom, missionär Blom med Majastina, frk. Hanna Lundvall.
I andra raden fr. vänster: Frk. Maria Pettersson, frk. Emilie Petersohn, frk. Maria Jonsson, frk. Gerda Liljeblad, frk. Estrid Sjöström och frk. Ester Jonsson.

I Changchun hade ressällskapet skilts. Fröken Maria Pettersson och de öfriga systrarna foro därifrån till Tientsien för att från denna plats begifva sig till sina resp. arbetsfält.

Huru Guds goda hand varit öfver våra älskade syskon, framgår äfven af det sätt, hvarpå de togos omhand i Petrograd.

Missionär Blom berättar därom följande:

Icke förrän den 30 efter midnatt ankommo vi till Petrograd. Vid stationen möttes vi först af legationsvaktmästaren, som minister Brändström så vänligt sändt ned för att hjälpa oss styra om rum. Äfven Frälsningsarméns ledare, fröken Boije, kom till stationen för att vara oss behjälplig. Hon bjöd oss påföljande dag på frukost, följde oss, då vi

skulle resa vidare, till stationen och ordnade med våra saker. Hon lofvade också med glädje att gå framtida utresande missionärer till handa.

Från vårens stormöten.

Icke så få kunde vid dessa genom dopet införlifvas med församlingen.

I Yuncheng	11	personer
" Ishih	18	"
" Puchow	5	"
" Chiechow	2	"
" Ruicheng	5	"
" Hancheng	5	"
" Tungchowfu	7	"
" Pucheng	21	"
" Honanfu	10	"
" Mienchih	18	"
" Yongning	8	"
	110	

Axplock från fältet.

Om några af de vid vårens stormöten döpta lämnas genom våra syskons bref meddelanden.

Så t. ex. skrifver missionär *Carlén* om en af de fem, som upptogos i Ruichengs församling, att hon var hustru till evangelisten Loh-teh-toa och dotter till diakonen Liu, ett många böners barn. "Både man och fader fröjdades. Särskildt var mannens glädje stor".

* * *

Missionär *Hahne* skrifver från Ishih: "Bland våra nydöpta befinner sig en kär gumma, som i ensamhet, utan umgänge med Guds barn och utan att höra predikan eller något Guds ord, hållit fast vid Herren i 8 års tid.

* * *

I *Puchow* voro bland de fem som döptes en ung man samt en skolflicka, båda från troende hem.

* * *

Af de två, som döptes i *Chiechow*, var den ene en äldre man, den andre en 16-årig skolgosse vid namn Lü-Chi-ti.

Tacksägelse- och böneämnen.

De 110, som i våras genom dopet upptogos i församlingen (sid. 159). — De bibelkurser, som i höst hållits dels i Yuncheng för hela fältets evangelister, dels i Tungchowfu för bibelkvinnorna i Shensi (sid. 156).

Villigheten att lyssna till evangelium i Uang-iao-teo. — Förstlingskärfven från nämnda by. — En evangelist för Üsiang. — Äldste Ching. — Kapellbygget i Chiechow. — En Andens utgjutelse öfver både missionsarbetarna och den infödda församlingen (sid. 156, 157). — Diakonen Kuo. — Den nya samlingslokalen i Uanch'uan. — Den ökade villighet att missionera, som förspörjes hos de troende i Ishih distrikt. — Bokspriderskan i Linchin och den gamla kineskvinna, som *ensam* i en hednisk omgifning 8 år hållit fast vid Herren. — Att barnen i missionens skolor i Ishih bevarades friska under de svåra epidemier, som rasade i våras. — Den mottaglighet för Guds ord, som visat sig bland eleverna i gosskolan (sid. 157—159). — Att våra senast utresta syskon lyckligt anländt till Kina (sid. 158).

* * *

Enligt nyss ingångna underrättelser lära röfvare åter grassera i trakten mellan Hoiang och Pucheng. Må vi bedja, att deras framfart snart må hejdas, och att de våra må bli bevarade!

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under september månad 1915.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr.	Ö.
1,159.	»Onämnd», Tranås	10:	—
1,160.	»Onämnd», till E. Sjöströms underh.	50:	—
1,163.	Kollekt i Betel, Nässjö. 80/8	21:	—
1,164.	E. L., Nässundet, »Offerkuvert»	25:	—
1,165.	»Onämnd», för missionärernas utresor	3,000:	—
1,166.	»Tackoffer till Herren»	1:	25
1,167.	»Silfret och guldet är mitt, säger Herren»	500:	—
1,168.	Röks syförening	50:	—
1,169.	Från en syförening i Hackvad gm A. N.	70:	—
1,170.	Vikaryds syförening	100:	—
1,171.	»Guds tionde», Jer. 32: 41	10:	—
1,172.	Åhnhults mfg	30:	—
1,175.	E. G., Berga, sparb.-medel	8:	29
1,176.	A. S - n, Bäckseda, »Ett tack till Gud för återvunnen hälsa»	5:	—
1,177.	»Offerkuvert» från Skellefteå	19:	66
1,178.	»Offerkuvert» från Ersmark	8:	—
1,180.	Skillingaryds kristl. ungd.-förening	25:	—
1,181.	Syföreningen i Flisby	25:	—
1,182.	E. K., »Offerkuvert»	1:	30
1,186.	J. L., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	20:	—
1,187.	C. L., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	25:	—
1,188.	H. P., Östersund, till E. Bergs underhåll	10:	—
1,189.	K. Kj., »Offerkuvert»	0:	80
1,190.	A. K., Björköby	15:	—
1,191.	M. M., Orrviken	5:	—
1,192.	K. N., Jkpg	25:	—
1,193.	»En missionsvän», Ps. 81: 11	30:	—
1,195.	»Onämnd»	20:	—
1,197.	A. D., Kristdala	10:	—
1,198.	»Offerkuvert» från vänner vid Björnö	11:	57
1,199.	M. H., Björnö, »Offerkuvert»	25:	43
1,200.	K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till J. Olssons underh.	100:	—
1,201.	Barkeryds arbetsförening	100:	—
1,202.	N. P. P., Jemserum	30:	—
1,203.	A. G—d, Djursholm	25:	—
1,204.	M. S., »Offerkuvert»	4:	—
1,205.	J. A., »Offerkuvert»	2:	85
1,207.	Hara syförening	60:	—
1,208.	H. J., »Ett löfte åt Herren»	5:	—
1,209.	H. J.	1:	—
	Transport	4,485:	15

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	4,485: 15	
1,210.	I—l, »Tackoffer»	100: —	
1,211.	»Offerkuvert» från Gtbg	5: 50	
1,212.	Kollekt i »Libanon», Gtbg	50: —	
1,213.	»Libanon», Gtbg, resebidrag	30: —	
1,214.	O. L., Gtbg	10: —	
1,215.	»22 sept., Efes. 5: 20»	25: —	
1,216.	H. K., »Herrens del»	10: —	
1,217.	»Tobaksslantar»	9: 90	
1,218.	»Offerkuvert» från Skellefteå	12: 41	
1,219.	»Onämnd», vid Kinamöte i Skellefteå	2: —	
1,220.	S. P., Skepparslöf, »Ett löfte till Herren»	100: —	
1,221.	E. J., Sundsvall	3: —	
1,223.	J. L., Skälderhus	20: —	
1,224.	Gårdnäs syförening	25: —	
1,225.	H. S., Vännäs, »till det heliga kriget»	25: —	
1,226.	I. H., Sthlm	50: —	
1,231.	Skärstads Ö. Arbetsförening	60: —	
1,233.	J. U., Vernamo, »Offerkuvert»	6: —	
1,234.	»Af en judekristen»	5: —	
1,235.	Askåsens arbetsförening, Kölingared	50: —	
1,236.	Kollekt i Ingatorp gm K. Q.	14: 50	
1,237.	A. C., Adelöf	25: —	
1,238.	»Onämnd», gm A. C., Adelöf	4: —	
1,239.	Kollekt i Visby gm K. N.	17: —	
1,240.	D:o i Klintehamn gm A. L	14: 25	
1,241.	D:o i Sanda gm J. F. K.	6: —	
1,242.	D:o i Hejde gm B.	8: —	
1,243.	D:o i Hemse gm A. L.	14: —	
1,244.	D:o i Grötlingbo gm N. O.	11: 50	
1,245.	D:o i Hablingbo gm J. L.	7: 50	
1,246.	D:o i Vänge gm J. B.	5: —	
1,247.	D:o i Dalhem gm H. K.	9: —	
1,248.	D:o i Bara gm J. L.	6: —	
1,249.	Syföreningen i Bara gm J. L.	40: —	
1,250.	Kollekt i Källunge och Vallstena gm A. B.	30: —	
1,251.	Ur A. B:s sparbössa. »Ett tack för fred»	10: —	
1,255.	Misterhults syförening	50: —	
1,256.	H. B., Malmö	10: —	
1,257.	H. H., Åfärd	10: —	
1,258.	»Offerkuvert» vid bönestund i Örebro	13: 60	
1,259.	Daggryningen i K. M. A. till Ester Bergs underhåll	600: —	5,989: 31

Särskilda ändamål:

1,161.	»Onämnd», till I. Ackzells traktatspridning	5: —	
1,162.	S. F—on, Malmö, till kapellet i Puchow	5: —	
1,173.	J. L., Höganäs, till H. Linders verksamhet	5: —	
1,174.	M. K., för evang. Chia's underh.	75: —	
1,179.	Kinakretsen i Skellefteå för Chia Teh-chuan	75: —	
1,183.	E. S., Ljungby, till I. Ackzells bibelkvinna	50: —	
1,185.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsiohai	20: —	
1,194.	Småskolebarnen i Kopparberg, till M. Nylins verksamhet	4: 50	
1,196.	Hednavännernas allians, för Loh Teh-tao	62: 50	
1,206.	»På 70-årsdagen 21 sept., Alingsås» för skolverksamheten i Kina	50: —	
1,222.	M. H. och M. W., Mattisudden, »Offerkuvert» till underh. af den omskrifna f. d. nunnan i Tungchowfu	5: 10	
1,227.	P. F., till H. Linders verksamhet	50: —	
1,228.	S. J., d:o d:o	10: —	
1,229.	N. J., d:o d:o	5: —	
	Transport	422: 10	5,989: 31
1,230.	K. S., till H. Linders verks.	5: —	
1,252.	A. S., Visby, d:o d:o	25: —	
1,253.	E. L., Visby, d:o d:o	50: —	
1,254.	Margareta, Ulla, Brita och Irma, för Paotsai	35: —	537: 10

Missionshemmen:

1,184.	A. och H. L., till Robertslund	100: —	
1,232.	A. K., till Barnens Hem	15: —	115: —
	Summa under sept. månad kr.		6,641: 41

Med varmt tack till hvarje gifvare!

Allt härintill har Herren hjälpt oss. 1 Sam. 7: 12.

Gåfvor in natura till missionshemmet Robertslund, under 2:dra och 3:dje kvartalen 1915.

1 våffeljärn fr. H. B, Vadstena; 4 stora damastservietter fr. B. F., Sthlm; 1 sängmatta fr. A. H., Köping; 1 korg potatis fr. A. o. H. L., Ösby; »Söndagskakor» fr. dito; 1 låda äpplen fr. J. B., Tranås; sofföfverdrag fr. H. L., Sthlm.

Med varmt tack till hvarje gifvare!

Ines Bölling.

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" utkommer i dagarna i sin 12:e årgång, rikt illustrerad och med många tilltalande bilder från missionsfältet. Vi få bl. a. målande skildringar af ledarekonferenserna och tältpredikan i Kina, af K. F. U. M.-arbetet därute och af det mångahanda, som kommer på en stationsföreståndares lott. Många uppmuntrande meddelanden lämnas ock om hur Guds rike går fram därute, och hur nåden förvandlar förut förmörkade hjärtan och lif. Om "Gamle Feng" t. ex. torde ingen kunna läsa utan att af hjärtat prisa Gud. — Af stort intresse är äfven en skildring från Svenska Bibelinstitutet vid Hagaberg af en f. d. elev.

Vårt hopp är, att kalendern äfven i år skall med kärlek mottagas bland missionens vänner samt stärka sambandet mellan missionsarbetarna och hemförsamlingen.

Priset är 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, när minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens expedition, 55 Drottninggatan, Stockholm C.

Försäljning

anordnas af syföreningarna för S. M. K., v. G., *tisdagen den 7 december* i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3, Stockholm.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.